THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA,
524 Henry Ave., S. E.,
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XII, No. 3 | Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. | NOVEMBER 1, 1935 | Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Verderf Ze Niet

Alzoo zegt de Heere: Gelijk wanneer men most in een bos druiven vindt, men zegt: Verderf ze niet, want er is een zegen in; alzoo zal Ik het om Mijner knechten wil doen, dat Ik hen niet allen verderve. En Ik zal zaad uit Jakob voortbrengen, en uit Juda een erfbezitter van Mijne bergen; en Mijne uitverkorenen zullen het erfelijk bezitten, en Mijne knechten zullen aldaar wonen.

Jes. 65:8,9.

Sions gebed verhoord!

God zal Zijn volk niet verstooten!

Het overblijfsel naar de verkiezing der genade wordt behouden. De lijn van Gods ontfermingen in de geslachten van Zijn volk zal niet worden afgebroken. Temidden van oordeelen en verwoestingen, als het schijnt, dat er niets van den door Jehova geplanten wijnstok zal overblijven, gaat het Goddelijke Woord uit: Verderf ze niet, want er zit een zegen in!

Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen! . . . .

En donker genoeg was die weg des Heeren!

Uit diepten van ellende, bij de rivieren van Babel, ver van 't land der vaderen, waar Jeruzalem tot puinhoopen was gesteld en het heiligdom in 't stof vertreden lag, temidden van een volk, dat ook in 't vreemde land niet tot den Heere wederkeerde, het overgroote meerendeel waarvan zich in Babel hoe langer zoo meer thuis gevoelde, welks hart door God verstokt werd, om van Zijne wegen hoe langer hoe verder af te dwalen, had het overblijfsel in diepe verootmoediging des harten en met oprechte belijdenis van zonde, gebeden om Sions verlossing, pleitende op Gods eigen naam en eer en werk: Heere! zoudt Gij U over deze dingen inhouden? zoudt Gij stilzwijgen en ons zoo zeer bedrukken? . . . . .

En de Heere had geantwoord!

Doch ook het antwoord teekende een donkeren weg!

Tot de vreemden zou de Heere Zich wenden! Tot het volk, dat naar Zijnen naam niet genoemd was, zou Hij zeggen: Ziet, hier ben Ik, ziet hier ben Ik! Degenen, die naar Hem niet vraagden zouden Hem zoeken en degenen, die naar Hem niet zochten, zouden Hem vinden! Doch tot Israel zeide Hij: "Ik heb Mijne handen uitgebreid den ganschen dag tot een weerstrevig volk, die wandelen op eenen weg, die niet goed is, naar hunne eigene gedachten." In gedachtenis was nog eens gebracht de ongerechtigheid van Israel, een volk, dat God geduriglijk tergde in Zijn aangezicht, die offeren in de hoven en rooken op de tichelsteenen, in wier vaten sap is van gruwelijke dingen en die zich bovendien in eigengerechtigen trots des harten verheffen . . . .

En de Allerhoogste had wraak gezworen!

Hij zou hunne ongerechtigheden gedenken en ze hun in hunnen boezem vergelden. Hunne ongerechtigheden en die hunner vaderen zou Hij vergelden en het loon er van in hunnen boezem hun toemeten!

Had God dan toch Zijn volk verstooten?

Zou de lijn dan toch worden afgebroken en zou de Heere Zijn werk met Israel verlaten, om een geheel nieuw werk te beginnen met de heidenen?

Dat zij verre!

Temidden van het oordeel der verwoesting, waardoor naar het schijnt Israels wijnstok ten einde toe zal worden uitgeroeid, doet de Heere Zijn woord uitgaan: Verderf ze niet!

Het overblijfsel wordt behouden.

Naar Sions bede!

Wonderlijke weg van behoud!

Niet alles, wat Israel heet, wordt behouden, doch het overblijfsel!

En toch wordt ook weer niet alleen het overblijfsel behouden, maar gaat alles mee, wat dat overblijfsel moet dragen, tijdelijk, ten einde toe. Zoo is er altijd opnieuw behoudenis van het overblijfsel temidden van oordeelen en verwoesting, maar met die behoudenis ook steeds weer een nieuw begin van afwijking en verstokking des harten!

Volstrekte scheiding van kern en bolster is hier nimmer te verwachten.

Zoo toch is het beeld in den tekst.

't Is het beeld van een bos druiven, waarin most is, en die daarom niet verdorven wordt. De wijnstok is schijnbaar geheel dood. Hier en daar hangen nog enkele verschrompelde en stinkende vruchten. Nutteloos neemt hij zijn plaats in. Hij zal der verbranding worden overgegeven. En men is bezig hem uit te roeien. Doch terwijl het werk der uitroeiing voortgaat, ziet men een goeden bos druiven. En men zegt: er is een zegen in; verderf ze niet! En hij wordt uit de verwoesting bewaard.

En zoo is de altijd weer zich herhalende werkelijkheid.

Zoo was het met Israel uit de oude bedeeling. Zeker, Sions bede om herstel wordt verhoord, doch niet zoo, dat alles, wat Israel heette behouden werd. Er wordt zelfs veel verdorven, naar het onmiddelijk verband. Want de Heere zal het loon der ongerechtigheden van dat boos geslacht in hunnen boezem toemeten. Het overgroote meerendeel van Israel wordt verwoest. De verstokking des harten, de verblinding der oogen, het dwalen van de wegen des Heeren en het oordeel des Heeren over deze verstokking en afdwaling gaan tot het einde toe door. Zoo had de Heere het aangekondigd bij de roeping van den profeet. En zoo zou het ook verwerkelijkt worden. Zoo was het begonnen met de wegvoering der tien stammen. Zoo werd de uitroeiing van den wijnstok voortgezet in de ballingschap van Juda. Zoo zou het straks bij den ingang der nieuwe bedeeling nog weer gaan. Veel zou worden verdorven, zooveel, dat de vraag soms uit 't gesprangde hart van Sion zou worden geperst, of het overblijfsel nog wel waarlijk de van God geplante wijnstok ware en of God Zijn volk niet had verstooten? . . . .

Doch het overblijfsel bleef behouden!

Altijd weer zou het Goddelijke Woord uitgaan: verderf ze niet! Er is een zegen in!

En toch zou het niet slechts het overblijfsel zijn, dat behouden werd.

Zoo toch is het niet de bedoeling van het beeld. Immers is het in de eerste plaats reeds duidelijk, dat niet alleen de most, die toch de eigenlijke zegen is, bewaard blijft, maar de geheele bos druiven, met steel en schil en pit. Doch ook zoo is de beteekenis van het beeld niet zuiver weergegeven. De bedoeling is niet, zooals wel duidelijk is uit het negende vers, dat slechts de bos druiven zal worden bewaard, maar ook dat gedeelte van den wijnstok, waarin hij wordt gevonden. Geheel de wijnstok wordt uitgeroeid, behalve dat gedeelte, waaraan de goede bos druiven groeit. Daar zit nog leven. Daar, niet slechts in den most, maar ook in dat gedeelte van den wijnstok zit nog den zegen. Doch zoo wordt dan ook weer geheel de wijnstok bewaard. En zoo is het onvermijdelijk, dat er straks aan dien wijnstok weer kwade ranken uitschieten, weer stinkende vruchten groeien en dat hij nogmaals wordt voorbereid op een proces van schier algeheele uitroeiing.

En nimmer is het anders in de werkelijkheid!

De volkomene, uiteindelijke scheiding van kern en bolster, van zegen en vloek komt in de Kerk op aarde nooit. Slechts het einde aller dingen zal die scheiding teweegbrengen. Slechts dan als stengel en kaf hun doel zullen hebben gediend, om verbrand te worden, en het koren in de hemelsche schuur zal worden binnengehaald, zal de scheiding een voldongen feit worden. Hier gaan stengel en kaf altijd weer mee. Wie meent hier op aarde ooit eene kerk te kunnen realizeeren, die louter uit het overblijfsel naar de verkiezing der genade zou bestaan, jaagt naar een ijdelen waan en komt altijd weer bedrogen uit. Ook de allerstrengste oordeelen Gods vernietigen niet den bolster om alleen de kern te bewaren. En de allerzuiverste reformatie kan nooit anders dan kaf en koren, onkruid en tarwe tezamen laten opgroeien!

't Is de doorgaande les der geschiedenis.

Veel, ontzettend veel wordt verdorven, als de zondvloed Gods lang aangekondigde wrake over een goddeloos geslacht uitgiet. En het Goddelijke Woord: verderf ze niet, want er zit een zegen in! betreft ten slotte slechts acht zielen, die in de ark bewaard blijven. Een hopeloos kleine kerk treedt straks de arke der behoudenis uit, om zich opnieuw op aarde te vestigen en de historie van Gods verbond voort te zetten. En toch is er ook bij die kleine kern de verworpen bolster. Met het koren wordt ook het kaf bewaard uit den vloed!

Een bange geschiedenis van oordeelen en uitroeiingen en verwoestingen maakt Israël door, als het, verlost uit het diensthuis van Egypte, door de schrikkelijke woestijn reist naar het land der belofte. Want in het meerendeel van hen had God geen welbehagen. En ze werden in de woestijn terneer geveld. Maar als eindelijk, na tienvoudige verstokking, en na veertigjare loutering in den smeltkroes van Gods oordeelen, het overblijfsel het land overvloeiende van melk en honing binnentrekt, dan trekken toch, met de legerscharen Gods, ook de heirscharen van den vorst der duisternis op, om het land erfelijk te bezitten.

Veel blijft achter in Babel, als Sions bede wordt verhoord en het overblijfsel terugkeert naar het land der vaderen. Doch spoedig blijkt het, dat ook in dat amechtige hoopske vleesch en geest vermengd is.

En als bij den ingang der nieuwe bedeeling Israel als natie verworpen wordt, en zijn overblijfsel ingaat in de Kerk des nieuwen verbonds, dan is ook in die Kerk niet alles Israel, wat Israel genaamd wordt.

De bos druiven, waarin de zegen is en dat gedeelte van den wijnstok, waaraan hij groeit, wordt bewaard.

God bewaart Zijne Kerk in de wereld in de lijn der geslachten.

Het overblijfsel wordt altoos behouden, maar dan zoo, dat het vleeschelijk element altijd weer mee bewaard blijft.

Om altijd weer om nieuwe afscheiding te roepen!

Wonderlijke bewaring!

Om wille van den zegen!

Verderf ze niet, want er is een zegen in!

Zoo is het beeld. Niet tot den laatsten wortel toe wordt de wijnstok uitgeroeid. Men zegt, en dat is het motief der bewaring: er zit een zegen in!

En dat is, ook ten opzichte van het beeld, waarachtig vrome taal, heel andere taal, dan die men ten onzent in de laatste jaren gesproken heeft! Immers roeide men in ons land, om wille van het geld en tot handhaving van een goddeloos systeem, met ruwe en goddelooze hand dergenen, die geen vreeze Gods voor hunne oogen hebben, alles uit, waarin een zegen lag! Men verbrandde de tarwe, men liet de oogst op 't land verrotten, men verwoestte het vee om de malaise te bestrijden! En men had er geen oog voor, dat er een zegen in was! . . . .

Alle zegen toch is een woord Gods!

In het beeld het woord, dat God tot den wijnstok spreekt, waardoor hij goede vrucht voortbrengt. En zoolang God zegenend tot den wijnstok spreekt, zegt hij die den Heere vreest: Verderf hem niet, want er is een zegen in!

Alzoo zal Ik! . . . .

Gelijk iemand den wijnstok niet geheellijk uitroeit, omdat er een zegen in is, alzoo zal de Heere, bij al het oordeel, dat Hij over Israel zal voltrekken, toch het overblijfsel bewaren, omdat Zijn zegen er in ligt. En die zegen is het Zaad. En dat Zaad is centraal altijd Christus. De tekst spreekt van "mijne knechten": alzoo zal Ik het om Mijner knechten wil doen, dat Ik hen niet allen verderve"; van "het zaad" dat de Heere uit Jakob zal voortbrengen, en "den erfbezitter," die uit Juda zal voortkomen; van de uitverkorenen, die het erfelijk zullen bezitten en des Heeren knechten, die aldaar zullen wonen. In centralen zin is dit zaad Christus, het zaad der vrouw, het heilige zaad, de zegen des Heeren in ons geslacht, maar dan zoo, dat de Zijnen in Hem en onafscheidelijk aan Hem zijn verbonden.

Dat zaad is de zegen.

En die zegen is in de lenden der Kerk, zooals deze zich in de lijn der geslachten door de eeuwen heen ontwikkelt. En die takken, waarin die zegen niet meer is, worden afgebroken. Het overblijfsel wordt bewaard om wille van den zegen, het uitverkoren zaad in Christus Jezus onzen Heere.

Zij toch moeten alles beërven!

Christus is de Erfbezitter! De Erfbezitter van Gods bergen. En de bergen Gods zijn wel in typischen zin het land Kanaan, de eeuwige erve, de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, de erfgenaam der wereld, zooals God haar heeft gekend en liefgehad van voor hare grondlegging, de wereld van Gods raad. Die wereld is Hem ten erve gegeven van eeuwigheid, want niet alleen Sion, ook de einden der aarde zijn Hem ter bezitting beloofd. Die wereld heeft Hij, als de getrouwe Knecht des Heeren verworven, gekocht met Zijn dierbaar bloed, opdat Hij over haar als Jehova's Knecht zou regeeren tot in eeuwigheid en door Hem God alles zou zijn in allen. En de Zijnen, Hem van den Vader gegeven, zijn mede-erfgenamen met Hem. Ook zij zijn erfbezitters van Gods bergen tot in eeuwigheid, maar dan alleen omdat ze Hem toebehooren, leden zijn van het lichaam, waarvan Hij het hoofd is, gerechtvaardigd zijn in Hem en door Hem eeuwiglijk Gode toegewijd zijn als de uitverkoren knechten der Allerhoogsten! . . . .

Dat is de zegen!

Die zegen is in Jacob, in engeren zin in Juda.

En God zal het voortbrengen. Het zaad moet uit Jakob worden voortgebracht, en de lenden van Juda moeten niet versterven voor en aleer de erfbezitter door hem is voortgebracht.

En de Kerk mag van de aarde niet uitgeroeid, eer de laatste der erfgenamen zal zijn geboren!

Daarom wordt Sions wijnstok bewaard!

Daarom gaat geduriglijk het Goddelijke Woord Gods uit tot Zijne kerk op aarde temidden van allerlei verwoesting en oordeel: Verderf ze niet!

De zegen is er in!

Blijde verzekering!

Mijne uitverkorenen zullen het erfelijk bezitten!

En Mijne knechten zullen aldaar wonen!

Die uitverkorenen zijn de gekenden Gods van voor de grondlegging der wereld. De door Gods souvereine liefde gekenden uit alle oorden, uit alle geslachten en talen en natiën en tongen. En zij zijn gekend, souverein gekend, als knechten des Heeren. Dat is, niet, dat zij uitverkoren zijn, omdat zij knechten waren; maar dat ze door Gods uitverkiezend kennen knechten des Heeren geworden zijn.

Want het is des Heeren welbehagen Zijnen knechten het koninkrijk te geven!

Hoe zou 't anders kunnen?

God de Heere toch moet zijn alles en in allen! In 't knechtschap des Heeren ligt het koningschap over alles. In 't priesterschap des Allerhoogsten ligt de heerschappij over de wereld, zooals God zich haar van eeuwigheid heeft gedacht en gewild. De verlaters des Heeren mogen tijdelijk de geweldigen zijn, die de erfgenamen onderdrukken, vervolgen en bespotten, alles ontnemen, als vreemdelingen doen zuchten, God zal hen ten zwaarde tellen, dat ze allen ter slachting zich zullen krommen. Alle goddelooze geweldhebbers zullen van de aarde worden uitgeroeid.

Maar ook dan, als alles wat tot deze wereld, die niet uit den Vader is, zal voorbijgaan, zal ondergaan in den eindelijken vuurgloed, en alle geweldhebbers der wereld zullen vergaan, zal nog het wonderwoord Gods gehoord worden: verderf ze niet!

De zegen blijft! Het Zaad zal nooit vergaan!

Gods knechten zullen eeuwig wonen, bij Hem!

Halleluja! H.H.

EDITORIALS

Over De Scheppingsdagen

De derde en laatste vraag, die Dr. Aalders beantwoordde betrof de scheppingsdagen en luidde als volgt:

"Moeten we bij de dagen van Gen. 1 denken aan etmalen of aan tijdperken? Er is echter sprake van 'het was avond en morgen geweest'. Dit doet toch aan etmalen denken".

En daarop antwoordde Dr. Aalders als volgt:

Antwoord: In het kort zouden we op deze vraag, voor zoover het eerste gedeelte betreft aldus willen antwoorden: noch aan etmalen noch aan tijdperken. Het laatste is in strijd met den tekst zelf, die van dagen met een morgen en een avond spreekt en derhalve uitsluit de opeenvolging van een aantal dagen met telkens een morgen en een avond (is: tijdperken). Het eerste kan echter ook niet juist zijn, omdat in ieder geval voor de eerste drie dagen nog niet de basis bestond, waarnaar onze etmalen worden bepaald: te weten de wenteling van de aarde om haar as, met die regelmaat, welke ten gevolge heeft, dat steeds na 24 uur weer hetzelfde gedeelte van de aarde naar de zon is toegekeerd; iets dat eerst op den vierden dag tot stand kwam, toen de zon werd gesteld om scheiding te maken tusschen dag en nacht. Daar komt nog bij, dat we hier te doen hebben met dagen Gods; het waren de werktijden, waarin God Zijn scheppingsarbeid tot toebereiding van onze aarde volbracht; hoe zouden we hiervoor als maatstaf kunnen stellen den dag, zooals die slechts voor ons als bewoners van de aarde geldt? Reeds voor de planeet Venus is de omwentelingstijd beduidend grooter dan voor onze aarde; hier zou een dag de lengte van verscheidene van onze dagen hebben. En hoe zullen wij het nu wagen te bepalen wat de lengte van een dag moet zijn geweest voor God, aan Wien alle planeten, ja alle sterrenstelsels van het heelal hun ontstaan te danken hebben? Daaruit vloeit voort, dat wij dus omtrent den nauwkeurigen duur van de scheppingsdagen, uitgedrukt in onze tijdmaat, hoegenaamd niets zeggen kunnen.

Die duur kan even zoo goed veel en veel korter zijn geweest dan die van onze, naar de omwenteling onzer aarde en haar as bepaalde dagen, als dat die veel en veel langer is geweest. Daarover laat zich de Schrift niet uit en wij vermogen daar uit den aard der zaak dus niets over te zeggen.

De "morgen" en de "avond" van deze scheppingsdagen zijn natuurlijk het begin en het einde. Want ook deze dagen, bestaande in een lichtcontinuum, waarbinnen zich door Gods scheppingswerkzaamheid een bepaalde verandering in de door Hem gevormde materie voltrok, hadden natuurlijk een aanvang en een einde, een moment waarop het licht zich, na de duisternis van de nacht weer vertoonde en een moment waarop het weder voor de duisternis week: een morgen en een avond. Het gebruik van deze woorden is wel in strijd met de z.g. tijdperkenperiode, maar eischt geenszins dat wij denken aan onze etmalen van 24 uur: op Venus heeft de dag, die met verscheidene van onze dagen gelijk staat, even zoo goed als hier een morgen en een avond. En zoo is het vanzelfsprekend ook met de scheppingsdagen Gods."

Tot zoover Dr. Aalders.

Nu is de vraag, precies hoe lang de scheppingsdagen zijn geweest, in zekeren zin van minder belang, zoolang men aan Gods scheppings-almacht niet tornt, en niet beheerscht wordt door de begeerte om toch vooral de Schrift in overeenstemming te brengen met de zoogenaamde resultaten eener evolutionistische wetenschap. En dit laatste schijnt Dr. Aalders niet te willen.

Maar overigens is de methode van Schriftverklaring, die Dr. Aalders hier aanwendt, wel bedenkelijk en is er tegen zijne argumenten toch wel heel wat in te brengen.

In de eerste plaats blijft het toch eenvoudig een feit, dat Gen. 1 van dagen spreekt, en dat het begrip dag in dat hoofdstuk nog verder wordt bepaald door de bijvoeging: "het was avond geweest en het was morgen geweest." Nu is de beteekenis van het woord dag onder ons die van een periode van vier-en-twintig uren. En dat was ook de beteekenis van het woord ten tijde van Mozes en in de taal, waarin hij schreef. Op Venus mogen de tijdperken van licht en duisternis langer zijn, de Schrift is niet geschreven voor Venus maar voor onze aarde en in aardsche taal, zelfs door aardsche menschen en uit aardsch oogpunt, en dat wel om door aardsche menschen te worden verstaan. En het is, dunkt mij, uit exegetisch oogpunt, bedenkelijk om, tenzij er deugdelijke gronden zijn in de Schrift zelve om van de letterlijke verklaring af te wijken, te beweren, dat deze dagen geen etmalen, geen dagen zijn geweest in den gewonen zin van het woord. En dat toch is het antwoord van Dr. Aalders. Wel zegt hij later, dat wij omtrent den nauwkeurigen duur van de scheppingsdagen hoegenaamd niets kunnen zeggen, maar hij heeft toch eerst met zekerheid uitgesproken, dat zij geen etmalen waren, geen dagen van vier-en-twintig uren. Zou men naar dezelfde methode, en met minstens evenveel recht, toch ook niet mogen zeggen met Dr. Geelkerken, dat we in de eerste drie hoofdstukken van Genesis het niet te doen hebben met historie, maar met historische inkleeding, dat de beide boomen, die met name als paradijsboomen worden genomed, geen eigenlijke boomen waren, enz. enz.? Als we eenmaal de deur openen voor willekeurige exegese der Schrift, is het einde nog niet te zien.

In de tweede plaats heeft Dr. Aalders toch hoegenaamd geen grond, ook niet in zijn eigen argument, om te be-

weren, dat het zeker geen etmalen of dagen van vier-en-twintig uur zijn geweest. Immers zegt de geleerde schrijver, dat wij van den bepaalden duur dier dagen niets met zekerheid kunnen zeggen. Volgens hem kunnen die dagen veel korter zijn geweest dan de onze, of ook veel langer, zoolang we maar vasthouden, dat ze bestonden uit een tijdperk, waarin slechts één afwisseling van licht en duisternis plaats greep. Maar als dit alles waar is, dan voeg ik er aan toe: maar dan *kunnen* ze toch ook precies vier-en-twintig uur zijn geweest. Er zijn dus drie denkbare mogelijkheden en geen twee. Ze *kunnen langer,* ze *kunnen* korter, ze *kunnen* ook precies vierentwintig uur zijn geweest. En waar nu Gen. 1 spreekt van dagen, en waar de beteekenis van dag onder ons is die van een periode van vierentwintig uur, en waar het bedenkelijk is om van de eenvoudige beteekenis der Schrift af te wijken zonder grond in de Schrift zelve, en waar er niets op tegen is, om aan te nemen, dat de dagen van Gen. 1 juist zoolang geduurd hebben als onze dagen, daar verdient het verreweg de voorkeur om ons bij die eenvoudige beteekenis te houden.

In de derde plaats volgt de verklaring, dat de dagen van Gen. 1 juist vier-en-twintig uren lang zijn geweest, ook uit Dr. Aalders' eigen argument. Hij schrijft immers: "Het eerste kan echter ook niet juist zijn, omdat in ieder geval voor de eerste drie dagen nog niet de basis bestond, waarnaar onze etmalen worden bepaald: te weten de wenteling van de aarde om hare as, met die regelmaat, welke ten gevolge heeft, dat steeds na 24 uur weer hetzelfde gedeelte van de aarde naar de zon is toegekeerd; iets dat eerst op den vierden dag tot stand kwam, toen de zon werd gesteld om scheiding te maken tusschen dag en nacht". Nu zou ik allereerst willen antwoorden, dat hier met lang niet zooveel zekerheid kan worden gesproken als Dr. Aalders doet. Uit het feit, dat zon, maan en sterren nog geen licht-centra waren, volgt volstrekt niet met zekerheid, dat de aarde niet om hare as wentelde gedurende de eerste drie dagen en dat het, op den eersten dag geschapen licht, haar niet van uit een zeker punt in 't heelal bescheen. In de tweede plaats, ook al was dit laatste niet het geval, ook al stond de aarde nog stil, kan toch niet met zekerheid gezegd worden, dat de eerste drie dagen geen etmalen waren. Het eenigste, wat in zulk een geval met zekerheid zou kunnen worden gezegd is, dat de duur der eerste drie dagen niet door de wenteling der aarde om hare as werd bepaald. Maar dit geeft nog geen grond voor de stellige bewering, dat zonder die wenteling der aarde om hare as, de dagen geen etmalen kunnen zijn geweest. Maar eindelijk zal toch uit dit argument van Dr. Aalders met zekerheid moeten volgen, dat de tweede helft der scheppingsweek wel bestaan heeft uit drie dagen van ieder vierentwintig uur. Toen werden de dagen in elk geval wel bepaald door de wenteling der aarde om hare as. En als de laatste drie dagen der scheppingsweek gewone etmalen zijn geweest, dan is er des temeer grond om aan te nemen, dat dit ook het geval is geweest met de eerste drie dagen. Het is een goede exegetische regel, dat eenzelfde woord in hetzelfde verband dezelfde beteekenis heeft. En als dat het geval is, dan volgt uit het feit, dat de laatste drie dagen vier-en-twintig uren geduurd hebben, met exegetische zekerheid af te leiden, dat dit ook zoo was met de eerste drie.

Eindelijk meen ik, dat de dag geschapen is. Dr. Aalders schrijft, dat die scheppingsdagen dagen Gods waren, "werktijden, waarin God Zijn scheppingsarbeid tot toebereiding van onze aarde volbracht". En hij voegt er aan toe: "hoe zouden we hiervoor als maatstaf kunnen stellen den dag, zooals die slechts voor ons als bewoners van de aarde geldt?" En dit laatste is natuurlijk volkomen juist. Wij kunnen God geen maatstaf stellen. Wij zullen ons daarvoor ook wel wachten. Maar het is de vraag ook niet, of wij God een maatstaf kunnen stellen, maar welke maatstaf God Zelf gesteld heeft aan Zijn scheppingswerk. Het is niet al te duidelijk, wat Dr. Aalders bedoelt met "dagen Gods". Dit kan echter niet beteekenen, dat er *voor* God dagen *zijn.* God is de Eeuwige. Wij menschen leven in den tijd, zijn aan den tijd gebonden en worden door den tijd op allerlei wijze beperkt. Doch voor den Heere is er geen tijd. Bij Hem is een dag als duizend jaren en zijn duizend jaren als een dag. Er is, wat Hem betreft geen reden, waarom Hij heel de voltooide schepping niet op één moment in het aanzijn zou kunnen hebben geroepen. Het Woord toch is in Hem eeuwiglijk één, en eeuwiglijk volmaakt. Gode zijn ook al Zijne werken van eeuwigheid bekend. Gods dagen zijn dus geen dagen voor Hem, maar dagen, die Hij schiep. De tijd, van "den beginne" tot de voleinding is ook een schepsel. Dagen, weken, maanden en jaren zijn schepselen Gods. Maar dan is er ook geen reden om te ontkennen, dat de dag, zooals die nu bestaat, in de scheppingsweek in het aanzijn is geroepen en dat onze week met de scheppingsweek geschapen werd. Daarom wil het mij nog altijd het best voorkomen, dat we ons houden aan de letterlijke beteekenis van het woord dag in Gen. 1 en dus aannemen, dat alle dagen der Scheppingsweek dagen zijn geweest, zooals wij die nu kennen. H.H.

Een Beteekenisvol Antwoord

Nog eens willen we wijzen op het antwoord, dat Dr. Schilder den heer E. te H. gaf op zijne vragen in verband met de gemeente gratie, de Christelijke School en de "Hoeksemanianen".

Ik mag mij vergissen, en dan zette prof. Schilder mij terecht, maar het wil mij voorkomen, dat hij de hoofdlijn trekt precies zooals wij die nu voor jaren hebben getrokken.

"Tusschen kosmologische en soteriologische beteekenis vervalt dus principeel elk dilemna, elk entwederoder",

schrijft prof. Schilder. Want wat zich niet leent tot den soteriologischen dienst der heiligen en dus tot de verheerlijking van den Soter, God, is tegen den kosmos gericht, tegen God in de eerste plaats. En daarom valt het buiten den eigenlijken kosmos, zooals God dien voor-kende van voor de grondlegging der wereld. En nu neemt God wel alles in Zijn dienst, en moet alles wel dienen tot de Zelfverheerlijking des Allerhoogsten, dienen ook tot de uiteindelijke realizeering van dien kosmos, dien God heeft voorgekend, maar alleen de Kerk dient en wordt daarin behouden, de "wereld" dient in spijt van zichzelve en gaat daarin verloren.

Zoo hebben wij in hoofdzaak de lijnen nu voor de laatste jaren getrokken.

Het is eenvoudig de antithetisch-organische ontwikkeling van den kosmos in Christus en dat naar het welbehagen Gods!

Er mag verschil bestaan over detail-punten, over de hoofdlijn zijn we het eens.

Zoo zal er misschien verschil bestaan over de exegese van "die eer en heerlijkheid der volkeren", die men in het Nieuwe Jeruzalem zal brengen. Er staat immers niet, dat Christus die eer en heerlijkheid der volken den Vader zal overgeven, maar dat "zij" die daarin zullen brengen, en dat "de koningen der aarde brengen hunne heerlijkheid en eer in dezelve". Dit zal wel niet kunnen beteekenen, dat de vruchten der zoogenaamde gemeene gratie, die zich hier op aarde in de "wereld" en door de "wereld" hebben ontwikkeld in den tijd, ook nog beteekenis zullen hebben voor de eeuwigheid, zooals Dr. Kuyper het voorstelt in *De Gemeene Gratie*. Reeds het feit, dat dit Nieuwe Jeruzalem, de eigenlijke en verheerlijkte kosmos, niet zal komen dan door het laatste wonder der genade, den eindelijken vuurbrand bij de parousia, zou zulk eene voorstelling onmogelijk maken. Maar bovendien, de voorstelling in Jesaja, zoowel als in het boek der Openbaring is juist, dat *zij* en de *koningen der aarde* die heerlijkheid en eere zelven daarin brengen. En dat maar niet op een moment, maar eeuwiglijk. De beteekenis zal dus moeten wezen, dat in de eeuwigheid alles in den kosmos zich zal concentreeren om en richten op de heerlijkheid van het Nieuwe Jeruzalem en zijnen eeuwigen Koning, opdat God zij alles en in allen. Hier op aarde is dit juist niet het geval. Wel brengen de in Christus geheiligden hunne door God hun geschonkene eer en heerlijkheid in Jeruzalem, en willen zij met alles hun God in Christus dienen, met geheel hun aardsche leven, naar lichaam en ziel, met vrouw en kind, huis en akker, geld en goed, gave en talent, in de kerk en op alle gebied Gode in Christus zich toewijden en uit het beginsel der wedergeboorte leven, maar de "wereld" dient de "wereld" en de Mussolini's en Hitlers brengen hunne eer een heerlijkheid niet in Jeruzalem. Doch in de eeuwigheid zal dat anders zijn. Het Nieuwe Jeruzalem is het centrum en alles wordt aan de voeten van Christus gelegd.

Maar afgedacht van details wil het mij toch voorkomen, dat wij het in hoofdzaak eens zijn.

God heeft de wereld lief. Alzoo lief heeft Hij de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gezonden heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Maar deze wereld, die het voorwerp is Zijner eeuwige liefde, is de wereld, zooals Hij haar Zich van voor hare grondlegging heeft gedacht en gewild, als het allerhoogste middel tot Zijne zelfverheerlijking en de allerrijkste openbaring van Zijn Verbond. Het is de uitverkorene Kerk in verband met heel de vernieuwde kosmos. Dat is de wereld van Zijn welbehagen. Op de verwerkelijking van dien kosmos is alles in het welbehagen Gods aangelegd, de verordineering van den Christus, verkiezing en verwerping, schepping en val, het kruis en de opstanding en de verhooging van Christus aan des Vaders rechterhand, maar ook heel de historie en alle dingen. Want tot de verwerkelijking van die voorgekende wereld heeft God den diepen weg van zonde en genade gewild en dat wel naar de lijnen van verkiezing en verwerping. Vandaar, dat die wereld zich tijdelijk openbaart als kaf en koren, kern en bolster, die zich tezamen ontwikkelen als het eene organisme van ons menschelijk geslacht, in verband met alle tijdelijke dingen in den kosmos. Op dat eene organisme van ons geslacht, dat zich in den tijd en op aarde ontwikkelt, richt zich de almachtige werking van Gods raad, verkiezend en reddend, maar ook verwerpend en verhardend. Want Hij ontfermt Zich diens Hij wil, maar Hij verhardt ook dien Hij wil. Daardoor komt er geestelijke scheiding in het eene organisme van ons geslacht en ontstaat in heel het aardsche leven de antithese. Het is daarom dan ook de roeping der in Christus geheiligden om overal en op elk gebied, met alle krachten en gaven en middelen van dit aardsche leven, uit het beginsel van het nieuwe leven in Christus te leven, als kinderen des lichts temidden van een krom en verdraaid geslacht. En daarom willen ze ook Christelijk Onderwijs.

Zoo hebben wij altijd de lijnen getrokken.

Nu schrijft Dr. Schilder slechts over de thetische lijn van Gods verkiezing, over den kosmos, dien God voorkende.

Van al het andere zegt hij, dat het wegvalt, in de hel. De een is gewillig in des Heeren dienst en is daardoor behouden, de ander is onwillig, ofschoon toch ook Cyrus en Nebuckadnezer, Hitler en Mussolini nooit anders kunnen dan Gods doel dienen. De koning van Assyrië is de bijl, waarmede God houwt en de zaag, die God trekt, en Pilatus en Herodes met heel de goddeloooze bende, die zich tegen Gods Gezalde verheft, doen toch niets anders, dan hetgeen Gods raads tevoren bepaald had. Maar zij gaan daarin verloren. En prof. Schilder voegt er aan toe: "tenzij hij zich bekeert".

Nu kan men hierbij staan blijven. Doch de Schrift doet dit niet. En Gereformeerde menschen spreken ook van eene verwerping.

Ten slotte staat het toch zoo, dat de radende God achter alles staat en Zich richt zoowel op den bolster als op de kern. En wel heft hij nimmer de redelijk-zedelijke natuur des menschen op en blijft dus de mensch verantwoordelijk; hij "wil" en hij "wil niet". Maar ten slotte richt zich de levende raad Gods toch op dien wil des menschen, ontfermend en verhardend.

Zoo zullen de lijnen moeten worden doorgetrokken.

Want zoo doet het de Schrift.

Maar als ook Dr. Schilder zoo de lijnen wil trekken, dan begrijp ik niet, hoe hij tevens kan blijven spreken van gemeene gratie. Wat blijft er over van een vriendschapsverbond, dat God zou oprichten met de afvallige wereld tegenover Satan? En waar blijft de "genade Gods", waardoor ook de bolster tijdelijk goede vruchten draagt? Of ook, waar is er op deze antithetisch-organische lijn sprake van stuiting, ruimte voor stuiting of behoefte aan stuiting?

Alles ontwikkelt zich, op elk oogenblik van de historie volkomen naar het welbehagen Gods.

En er is van een stuiten door God van Zijn eigen welbehagen zeker geen sprake!

Ten slotte nog dit.

Als ik mij *nolens volens* schuldig maak aan verkeerde probleemstelling, heb ik gaarne, dat prof. Schilder mij het verkeerde met den vinger aanwijst.

En, indien hij toch meent te moeten vasthouden aan de theorie der gemeene gratie, zou hij ons kunnen dienen, indien hij precies verklaarde, wat hij daardoor verstaat.

Ik wacht gaarne op antwoord. H.H.

The "Challenge" Answered

In reply to the "challenge" by M. G. that appeared in the S.B. a month ago I received the following testimonial:

Dear Rev. Hoeksema,

In "The Standard Bearer" of October 1, 1935, M. G. extends an invitation to the brethren of the Chr. Ref. Churches to witness for the truth that "The Chr. Ref. churches teach that natural man in this life can do good in the sight of God", and challenges these brethren "to make notice of it in our paper" if they consider this statement incorrect.

I would appreciate therefore to have you insert in "The Standard Bearer" the following testimonial.

I was baptized and did make confession of faith in the "Afgescheiden Kerk", in the Netherlands. Thirty-two years ago I came to the United States, and had my membership papers from the church at Rotterdam transferred to the Christian Reformed church at Paterson, N J. I have lived in three different states of the U.S.A., and have belonged to 5 different congregations in four different places in these three states, and I still belong to the Christian Reformed Church, which I consider to be the most perfect revelation of the body of Christ in this country. During these 32 years I have had the privilege to hear sermons preached by 105 ministers of the Christian Reformed church. In these 32 years I have attended more than 3,300 church services, and at no time, by not one of all these ministers, in not any of all these places, in not one of these thousands of sermons, I have ever received the impression that the Christian Reformed church teaches that "natural man in this life can do good in the sight of God".

I am sincerely sorry that 1924 brot the schism it has brot. I did believe at that time and do still believe that the exercise of a little more brotherly love, on both sides, could have forestalled the split. But, I do believe that the Chr. Ref. church wholeheartedly subscribes to what the Rev. Ghysels wrote in The Banner of Feb. 22, 1935, "Even tho he (natural man) may do what we call good, it is not good in the sight of God".

Let's get together again, brethren. We, Reformed, should show the unity of our faith.

Very respectfully yours,
J. VanZwoll,
52 Grove St., N.E., Grand Rapdis, Mich.

Remarks:

1. We sincerely thank brother VanZwoll for his kind attention to the contents of the Standard Bearer. The S.B. always appreciates it when its readers take notice of it. And it likes discussion.

2. The statement that the Christian Reformed Churches teach that the natural man in this life can do good in the sight of God is not equivalent to saying that all the Christian Reformed ministers preach this from the pulpit. To discover what a *church* teaches one does not investigate the preaching of its ministers, but its official standards and declarations. The testimonial of Mr. Van Zwoll, therefore, does not contradict my statement.

3. The Christian Reformed Churches have adopted three points of doctrines in 1924 and added them to the Reformed Confessions. In these they teach that there is an influence of the Holy Spirit upon the natural man, and an influence of God upon him which is not regenerating, but which restrains sin in him and enables him to do "civic" good. The question, therefore, is: this good which the sinner does is it really good or evil? If the latter, if this good must be considered sin in the sight of God, how can it be the fruit of the operation of the Holy Spirit? And if it is considered sin by the Christian Reformed Churches, why did they throw out three ministers *because they called it sin* and refused to call it good? Besides, what business have we to call good what is corrupt in the sight of God?

4. It is in the nature of the case impossible for me to verify or to deny the testimonial of Mr. Van Zwoll. There is nothing black on white that would enable me to check up on his statement. I will, therefore, not deny that the brother speaks the truth. But I will say this: the brother

might have heard sermons by Christian Reformed ministers, proclaiming that sinners do good indeed. To verify this statement he only has to peruse the sermon by H.J. Kuiper on "the good that sinners do".

5. If there is really a return to Reformed truth in the Christian Reformed Churches on this point, I can only rejoice. Only, the plain fact remains that I was thrown out of those churches among other reasons also for this that I maintained that the natural man always sins and never does any good.

6. If in any way I have revealed lack of brotherly love in connection with the history of 1924, let it be pointed out to me and I will publicly confess my wrong. *On the other hand I maintain that in those days my enemies fell upon me from all sides as brute beasts and to the very end treated me like a dog.* This I have shown repeatedly. But there is no sign of willingness to repent.

7. To unite again is impossible as long as (1) the three points are not retracted; (2) the Christian Reformed Churches do not repent of their unrighteous deeds. Even then it would not be easy to unite again, for we have made history after 1924. But in that case we might at least be sister churches.

I appreciate the brotherly spirit of Mr. Van Zwoll. And who would not deplore schism in the Church of Christ? But I hate all compromise. And to compromise on matters of the truth leads to the destruction of the Church.

H. H.

NOTICE, EXCHANGE PAPERS!

Please, send all papers to the editor's address: Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., Grand Rapids, Mich.

RUILBLADEN.

Men gelieve de ruilbladen van nu aan te zenden aan het adres van den redakteur, Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., Grand Rapids, Mich.

And Yet There Is Room

You may be certain that when the last of the Old Testament saints was shown his or her place in God's heaven, that their number was great and their beauty wonderful. From Adam to John the Baptist: what a glorious number of elect!

Shall we now begin to be merry? Shall we now destroy the old heaven and the old earth, so that out of the burning elements we may see the regeneration of new heavens and a new earth? Shall we set the judgment seat, O Almighty Judge? Shall we usher in the throngs of the godless and the throng of the redeemed to hear the contents of the books of remembrance? Shall we make an end of things, so that the blessed eternal dispensation of Thy Covenant may begin, never to end?

Listen: the servant of God speaketh: Lord, Thou hast commanded that from Adam to the end of the old dispensation I gather the poor, maimed, halt and blind from the streets and the lanes of the city. Well, it is done as Thou has commanded, and yet there is room."

And the answer I would like to furnish through the mouth of the writer to the Hebrews in Chapter 11:40: "God having provided some better thing for us, that they without us should not be made perfect."

And so it happened that the selfsame servant of God went out in the highways and hedges in order to compel the saints of the New Dispensation to also enter in through the portals into the banqueting halls of the Master Who made a great supper.

For there was yet room with God.

Beautiful thought: there is yet room with God.

Man needs room.

Physically, mentally and spiritually, he needs room.

Some of the poor saints of God in olden times have found it out that man needs room physically. They were crushed and broken on the rack. Other things: knives, swords, instruments of torture have invaded the room they needed for their little bodies, which room was denied them for the sake of the testimony and the faith of Jesus. And they suffered.

It is not much, but a few cubic feet of room is necessary in order to live our physical life on earth. And God provided plenty of space. There is place to move for all. Crowding is not really necessary. Even if all men that ever lived should stand in the state of Texas, there would be room and to spare.

Also mentally there must be room for man. You see, all things that God has made have their speech and their ideas come crowding in unto us and clamour that we take them and harbour them. So that haply we may digest them and their wondrous beauty. So that we might haply meditate on them, understand them and enjoy them. If not, if there is no room for them, if we are straightened mentally we are in a sorry state. Then they, that is, created things of tree and grass, of animal and element, of mountain and ocean, they all speak to us, but we do not properly digest them, make a hodge-podge of them and suffer. When all these things do not find their proper place in our soul's mentality then we do not sing as we ought. Instead of the harmony they should produce in wondrous singing, they make us rave in the diseased mind of the pseudo-priest.

But above all there should be room spiritually for man, if he is to be happy.

After all is said and done, man ought to be in the arms of God. Unless he finds himself there, he can never rest in peace. We may talk of the arms of luxury, of gold and silver, of possessions and lands, of gifts and talents, of honor and praise—they cannot give us the room our spirits need. You need the room with God.

Now God has room.

The same word used in Luke 14:22b is translated *place* in the prophecy of Jesus in John 14: "I go to prepare a place for you".

God has room in His house.

Ah, that House of God: what wondrous room it has.

Room to the Glory of God. That is the purpose for the building that is made without hands.

You see, God dwells in that House of the Father of Jesus. He dwells there to the glory of His own Name. In that House the room, all the room, is used to reveal the life of God which is the life of perfect harmony in love and friendship. There Father sings of the good pleasure He finds in the Son; there the Son ever seeks the Father and answers in the chorus of Filial love; there the Spirit searches the depths of God and finds the ever vibrant chords of everlasting friendship.

And the roof of that House should be over your head if you are to be happy in eternal life.

It is to know God and in that knowledge to join in the song of everlasting friendship.

Listen: a few of the strains of that happy singing we have heard from the mouth of John: "Blessing, and honor, and glory, and power, be unto Him that sitteth upon the throne, and unto the Lamb for ever and ever".

Room for your singing spirit you need, my brother.

That is, room with God.

It seems almost as though I hear the anxious quest: But how are we to enter the abode of the blest? What constitutes entrance through the gates into the House of God?

And the answer is indeed terrible. Because Father is very particular whom He invites.

You must be a man with clean hands, pure heart, a soul that doth not lift up itself unto vanity, neither swears deceitfully.

Only when the above perfectly fits you may stand in the Holy place. For such is the room with God.

But this is indeed terrible, for we are the very opposite. We have dirty and filthy hands, our hearts are deceitful and impure more than anything, who shall know it? Our soul is vain all the day long and we swear indeed, but it is the swearing of falsehood. Perjurer is the name that fits.

But more terrible is the *place* that fits the filthy, the impure, the vain and the perjurers. It is the place that is prepared for the devil and his fellows.

It is a place indeed, but there will be no room.

Physically, there will be no room: it will be "benauwd" there. The eternal fire and brimstone will invade your frame if die you must in your sin. They will invade your body and they shall burn but never annihilate.

Mentally, there will be no room: the soul shall be in "vertwijfeling" and "wanhoop". Of quiet reflection, of harmonious singing because of wondrous ideas, of beauteous images in the mind, there is not. There will be only passive suffering of the soul.

Spiritually, there will be no room: the spirit shall be companion to the devil and his fellows. These miserable people would follow the pseudo-god and make a prudent covenant with hell: and they shall find the reward of their spirits for unto the wicked there is no peace.

Yet there is room with God.

Ah, but how shall we, the impure, enter the abode of the blest?

It is through Jesus.

He is the King of Glory Who boldly commands the eternal doors: "Lift up your heads, O ye gates; even lift them up, ye everlasting doors; and the King of glory shall come in".

It is well; we have, we can have no objection for King of glory He is. But what means that throng of wonderful beings that follow Him up the steep hill of the Lord? How is it that they also follow and enter?

Ah, that is the Evangel of the ages.

He reserved room for countless thousands that could not enter because of their sin. And He earned the room by being straightened Himself.

Physically: there was no room for Him in the inn.

And throughout His life on earth, we begrudged Him the few cubic feet He needed for His holy body. A mere 33 years He walked in our midst and we sometimes threatened to throw Him from the cliff. At the end we hung Him on the Cross. There was no room for Him.

Mentally, He was distressed, amazed, grieved, troubled even unto death. For surely He bore our sorrows and He was acquainted with grief. So utterly straightened He was at times that the agony of His soul found expression in bloody sweat that fell from His brow.

Spiritually, there was no room for Him. Forsaken in His human consciousness from God, He cried: Oh, my God, why hast Thou forsaken Me? He suffered hell on earth. The torments of the dammed were His portion.

And He did it, so that you might have room with God.

The fruit of all this indescribable suffering in the "benauwdheid" of Jesus is room in the banqueting halls of the Father for you and for me. Oh, the depth!

A few cubic feet we need. And there shall be an earth in which dwelleth righteousness. It is the earth that shall never grow old.

Worlds of thought, of song and rapturous meditation we need. And it shall be given you in the beauty of a recreated world that eye never saw nor ear heard and has never entered the heart of man. You shall walk along the shores of the river of God and the tree of life that giveth a harvest in every moon.

God you need, room in His bosom.

Listen, Jesus is speaking: I in them, and Thou in Me, that they may be made perfect in one; and that the world may know that Thou hast sent Me, and hast loved them, as Thou hast loved me.

Room with God. And yet there is room.

Are you entering, brother? If you are then you will confess that it is the ingathering of the sheep of Christ through His Word and Spirit.

There's a land that is fairer than day; and by faith we can see it afar; for the Father waits over the way, to prepare us a dwelling-place there. In the sweet by and by we shall meet on that beautiful shore!

G. V.

Jethro

Since Moses departure from Median, the Lord had done great things for him and for Israel. The fame of these doings had also reached Jethro, Moses' father in law. His interest was aroused and he needed to know more. So he went forth with Moses' sons and his wife into the wilderness. He had not far to go, as the district where he resided was near the sacred mountain. So Moses had the joy of seeing his household brought safely back to him by his father in law.

The meeting with Jethro was thoroughly oriental. Jethro sent word to Moses that he had come unto him with his wife and sons. And Moses went out to meet him and did obeisance, and kissed him. With all their friendship toward each other, both men preserve a delicate discretion. Jethro does not rush impetuously forward; he sends word of his approach. "And they asked each other of their welfare; and they came into the tent." Moses receives him with appropriate reverence, but first leads him into his tent; for whether and how he may introduce him to his people, is yet to be determined. Then came the narration of all that had come to pass since they had parted. Moses told Jethro all that the Lord had done unto Pharoh and to the Egyptians for Israel's sake," and all the travail that had came up them by the way, and how the Lord delivered them. Of Israel's murmurings against the Lord and of Israel's behavior toward him he seems to have said nothing. Yet, if ever a pastor had reasons to complain about the treatment afforded him by his flock it was Moses. How had they already taxed his patience! Of what had they not accused him! How had they by their cruel taunts wounded his spirit! Yet, not a word of criticism seems to have passed over his lips. As a good shepherd, he spares his flock. Besides, it would have taken all the joy out of Jethro's visit, had Moses in the privacy of his tent decried in his hearing the sins and shortcomings of his sheep. What he would hear from his son in law is what the Lord had done unto Pharoh for Israel's sake. Moses takes great delight in telling him all. And Jethro rejoiced for all the goodness which the Lord had done to Israel, whom he had delivered out of the hands of the Egyptians. And Jethro said, Blessed be the Lord, who hath delivired you out of the hand of the Egyptians, and out of the hand of Pharoh, who hath delivered his people from under the hand of the Egyptians. Now I know that the Lord is above all gods: for in the thing that they dealt proudly, he was above them."

And Jethro took a burnt offering and sacrificed for God: and Aaron came and all the elders of Israel to eat bread with Moses' father in law before God. Thus a solemn league of friendship was formally ratified between the tribe of Jethro and the Israelites, which lasted through the whole future history of both peoples.

To Jethro was due a modification in the practice of Moses, in a very important point. Till now, Moses alone heard all causes brought before him from the people, judging between one and another and making known to all the statutes of God and His laws. Thus did he carry the burden alone.

So it came to pass that Moses again sat to judge the people. And they stood by him from the morning unto the evening. Jethro saw all that he did to the people. Then he said, "What is this thing that thou doest to the people? Why sittest thou thyself alone, and all the people stand by thee from morning unto evening." Moses replied, "Because the people come unto me to inquire of God: when they have a matter, they come unto me; and I judge between one and another, and I do make them know the statutes of God, and his laws."

And Jethro said, "The thing that thou doest is not good. Thou wilt surely wear away, both thou and this people that is with thee; for this thing is too heavy for thee; thou art not able to perform it by thyself alone." This, it must be, had already occurred to him. Yet he has continued to toil on as unassisted, not, certainly, because he was a man too proud to share his responsibility but because the interests of his sheep lay so close to his heart and because his desire to diffuse in his personal contacts with them the knowledge of God's laws and statutes was so great that he had not been able to persuade himself that it would be right for him to intrust them with their matters to others and thus deprive them of access to his person. The verdict of the judge in Israel had to be according to a standard comprised of the laws and statutes of Jehovah. As no one but he knew thoroughly these laws, who besides him could judge between one and another. Se he must have reasoned.

Here Moses rises before our eye as a shepherd whose love for his ill-deserving flock—a flock that already had threatened to stone him because he had brought it on a way that led to Canaan—was so great as to constrain him to bear unaided the burdens of each individual sheep and to personally smooth out its troubles. So, to this extent, would he carry them all upon his breast. How solicitous he was of the well-being of each one of them! And consider the size of his flock! How evident that he was the meekest of men! How in his love for them he makes us think of Christ!

But to the task he had taken upon himself, he was not equal. For he was but a mere human. Day upon day he sat from morning unto evening, with all the people standing by him, waiting their turn to be heard. And Jethro, observing, was struck with wonder at what was being attempted by his son in law. So under the impulse of pity mingled with disgust, he said to Moses on the evening in the privacy of his tent certainly and thus not in the hearing of the people. "What is this thing that thou doest unto the people? Why sittest thou thyself alone . ." Moses was quick to reply, "Because the people come unto me to inquire of God." Of this Jethro was, without a doubt, already aware, for he immediately responds with, "The thing that thou doest is not good . . ." To be sure, no one but Moses is capable of making known the statutes of God and His laws. This task is his exclusively. But this need not prevent him from appointing judges to assist him in the task of judging between one another. For, to judge between one another is one; to teach the people ordinances and laws, another. Therefore Jethro said to Moses, "Heaken now unto my voice, I will give thee counsel, and God shall be with thee: Be thou for the people to God-ward, that thou mayest bring their causes unto God; and thou shalt teach them ordinances and laws, and thou shalt show them the way wherein they must walk, and the work that they must do." Thus to stand between Jehovah and the people as the mouth of the people toward Jehovah and as the mouth of Jehovah toward the people, is a task assigned to Moses only and thus one which he alone can perform. This Jethro well understood. But there was still another duty that belonged to Moses's office, to wit, the duty of judging between one and another. This duty might be performed by others. So Jethro therefore continued, "Moreover thou shalt provide out of all the people able men, such as fear God, men of truth, hating covetousness; and place such over them to be rulers of thousands, and rulers of hundreds, rulers of fifties, and rulers of tens: And let them judge the people at all seasons: and it shall be, that every great matter they shall judge: so shall it be easier for thyself, and they shall bear the burden with thee. If thou shalt do this thing, and God command thee (that is, under his sanction), then thou shalt be able to endure, and all this people shall also go to their place in peace.

"So Moses hearkened to the voice of his father in law, and did all that he had said."

Thus by Jethro's advice a whole series of greater and lesser judges were appointed, rulers of thousands, of hundreds, of fifties and of tens. They judged the people at all season. Every great matter was brought to Moses and every small matter they judged. Thereupon Moses let his father in law depart. And he went his way into his own land.

Where is Jethro, the father in law of Moses, to be placed? His story reveals him as a man of atractiveness, wisdom and true piety. He seeks the living God, cherishes friendship toward God's people, blesses Abraham's God and therefore shall be blessed. He plainly stands in the same faith in which the true Israel stands, and is thus a true worshipper of Jehovah. Thus his exclamation "For now I know that the Lord is greater than all gods" must not be taken to imply that heretofore he had been placing the Lord on a level with idols and that to these idols he had been doing homage but that he now, having heard from Moses all that the Lord had done for His people and thus perceiving that the Lord is greater than all gods, resolved to forsake his false deities and turn to the living God. Jethro, it is certain, had been serving the true God all his life, so that the implication of his exclamation is that now he has become fully convinced that Jehovah is the God.

Jethro must not be called the firstfruits of the heathen, as he was no heathen but a Midianite and thus an offspring of Midian, the son of Abraham by Keturah. From Ex. 2:18 we learn that he is to be identical with Reuel, as in this Scripture Reuel appears as the father in law of Moses. The meanings of the names that this personage bore—Jethro, "excellency"; Reuel, "Friend of God"—agree fully with his character as revealed by his story.

Jethro was priest in Midian. It is worthy of note that not Aaron but Jethro took a burnt offering and sacficed to God and that Aaron and all the elders of Israel came to eat bread with Jethro. This suggests that his priesthood was more excellent that that of Aaron and partook therefore of the character of the priesthood of Melchisedec. In fact all that is said of Melchisedec in his capacity of priest applies with equal force to Jethro. As priest, he, too, was more than Aaron and his sons. His priesthood as compared with theirs was of superior excellence. Aaron and his sons were made after the law of a carnal commandment. Their office, therefore, was not a thing impressed upon their being and thus a part and parcel of them; but it was and remained to them a strange yoke under which they were brought by the law. Hence, of this office Aaron could be and actually was divested when the hour of his death finally struck. Of this we read in Numbers 28, "And the Lord spake unto Moses and Aaron in mount Hor . . . saying, Aaron shall be gathered unto his people . . . Take Aaron and Eleazar his son, and bring them up unto mount Hor: and strip Aaron of his garments, and put them upon Eleazar his son: and Aaron shall be gathered unto his people, and shall die there. And Moses did as the Lord commanded." Thus the priesthood of Aaron was changeable (Heb. 7:23, 24), that is, it passed, according to the law, from Aaron to his son; and to his son only might it be made to pass. As priest, Aaron had begining of days and end of life. And as his office might

be made to pass to his direct offspring only. a record had to be kept of his generation. Thus in the geneological table, he was and had to be with father and mother.

But the law made men high priests which had infinity (Heb. 7:28). Whether the hearts of these men were right with God, whether in their engagements as priests they could function as constrained by love, was not investigated. Being sons of Aaron, they were compelled to allow themselves to be set apart for the service and consecrated. But as they were men with infirmities and with beginning and end of days, they could not save and perfect God's people. They were men who first had to offer for their own sins. What the sacred writer (the author of the epistle to the Hebrews) had before his eye is not in the first instance the priestly office and functions but the persons of Aaron and of the order of high-priests that sprang from him in their capacity of priests. As priests they were sinful and mortal men. Perfection therefore could not possibly come by their order, that is, by the class of Levitical priests.

Hence, there had to arise another priest, one without sin who ever liveth to make intercession for us. For such a high priest becomes us, who is holy, harmless and undefiled, separate from sinners and higher than the heavens. And this highpriest is Christ, made not after the law of a carnal commandment and without an oath but with an oath and after the power of an endless life, a life that is power—power to function as priest in true faith and as constrained by love. And this He did. He offered Himself up once for His people and was made higher than the heavens.

Christ, therefore belonged to an order of priests other than that which sprang from Aaron. He is a priest forever after the order of Mechisedec. And to this order belongs Jethro and every believer. And at the head of this order stands Christ as Saviour and Redeemer, as the author and finisher of faith.

Jethro, then, was a true priest in Christ, made after the power of endless life—a life that they born of God have in them, a life that is power to believe and to obey and to praise. Thus Jethro's priesthood as that of Mechisedec rooted in the principle of new life and could therefore not be passed on from one to another. He was a priest inwardly qualified and thus holy in Christ, harmless, undefiled and separated from sinners and also with Christ made higher than the heavens. Thus Jethro as Mechisedec was without beginning of days and end of life. Of his priesthood he, too, could not be divested. No record was therefore kept of his geneology.

But Jethro, too, as well as Abraham and Abel and Mechisedec offered typical offerings. He did so spontaneously in obedience to the will of Jehovah and because he hungered after God and understood that his hunger could be appeased only if his sins were covered by the blood of an atoning sacrifice. He did so because he perceived that the typical offering had been given him for the voicing of his faith and as an instrument of praise. But whereas there was a "disannulling of the commandment going before for the weakness and unprofitableness thereof, Jethro offers now the sacrifice of praise as he was a priest of the Most high God made like unto the Son of God.

Mechisedec (Jethro) was greater than Aaron. Whereas Christ is priset after the order of Mechisedec, He is greater than Aaron. The Writer of the Hebrews, therefore, exhorts his readers to turn from Aaron to Christ.

G.M.O.

Nog Iets Over De Gemeente Gratie

In de vragenbus van De (Nederlandsche) Wekker, Sept. 1935 kwam een antwoord voor op een vraag aangaande de gemeene gratie, ingezonden door zekere H.V. van Bellflower, Californië.

De vraag luid: hoe is de uitdrukking "gemeene gratie" in omloop gekomen en is zij Schriftuurlijk?

Na een inleidende opmerking over onze gemeene gratie geschiedenis hier in Amerika, en eene verklaring van den oorsprong van den term "gemeene gratie" gaat de schrijver dan voort als volgt:

> Zoo wilde Kuyper het gevaar ontgaan van te worden aangezien voor een prediker van algemeene genade, die in algemeene verzoening haar grondslag meent te vinden. Dr. H. Bavinck sprak over dezelfde zaak als algemeene genade. Anderen spraken liever van algemeene goedheid of gunst Gods. Letterlijk vindt men geen van deze uitdrukkingen als dogmatische term in de Schrift.
>
> De zaak echter wordt daar wel zeer duidelijk genoemd. God zegt in Zijn Woord, dat hij na den val de menscheid niet los laat. Het oordeel treedt niet onmiddelijk in volle kracht in. Er is nog ontwikkeling des levens. Sterk treedt dat b.v. aan den dag by Kain. Hij wordt gevonnisd en verdreven. Toch blijft hij leven, ja vormt een eigen geslacht, waarin wij straks de pioniers der cultuur aantreffen. Straks bij Noah legt God deze goedheid vast in de ordeningen van het Noachitisch verbond. God laat de Heidenen wel wandelen in hunne eigene wegen. Hand 14:16, maar toch laat hij zich niet onbetuigd, Hand 14:17, in Hem leven zij, bewegen zij zich en zijn zij;
>
> Hij is niet verre van een iegelijk van hen, Hand. 17: 27. Hij openbaart zich in de werken der natuur, Rom. 1:19. De Logos, die alle dingen heeft gemaakt en alle dingen draagt, verlicht een iegelijk mensch komende in de wereld. Joh. 1:9. Alle deze dingen rusten in een daad Gods. Men kan hier van lankmoedigheid spreken of van gunst, van gratie maar ook van genade. Want recht heeft niet een schepsel op deze weldaden. Wel zal men altijd goed in het oog moeten vatten het onderscheid tusschen deze algemeene genade en de zaligmakende genade. De eerste brengt niet wat nieuws in

de gevallen wereld in, zij laat door een voortdurende werkzaamheid Gods de schepselen iets behouden van hun oorspronkelijke grootheid en aanleg, ja laat hem nog veel doen op aarde. Deze weldaden rusten dan ook in hoofdzaak in de deugd van Gods lankmoedigheid. Een geheel ander karakter draagt daartegenover de verlossende genade. Zij draagt een nieuw levensbeginsel in uit het vleeschgeworden Woord. Van haar kan gezegd: Zoo iemand in Christus is, die is een *nieuw* schepsel, enz.

De algemeene genade te ontkennen is dan ook in strijd met de Schrift. Anderzijds is het in de praktijk soms zoo, dat men uit te sterke beklemtooning van het leerstuk der gemeene gratie ziet opkomen een levenshouding, die blijk geeft meer oog en hart te hebben voor het vele schoone dat de wereld nog heeft dan voor het feit en de heerlijkheid der verlossende genade. De wereldzin van het "christen"-hart vindt dan in de "gemeente gratie" een brug om te komen tot wat men graag wil: een wereldgelijkvormig leven. Men heeft dan vaak meer verstand van de beteekenis der algemeene genade dan van de bijzondere en hare vruchten. Dat dit een geheel averechtsche orde is voor een "christen' behoeft geen nader betoog. En dat men dan —gelijk in Amerika—kwam tot een sterke positie tegen de leer van de gemeene gratie is begrijpelijk. Af te keuren is natuurlijk dat men, met het badwater ook het kind wegwerpend, kwam tot de absolute loochening van eenige gunst Gods ten aanzien van de verlorenen.

Kremer.

Wij halen bovenstaande slechts aan ten bewijze, dat men ook in de Christelijke Gereformeerde Kerken van Nederland zoo hard op het aambeeld der algemeene slaat, dat men u eenvoudig niet hoort, al schreeuwt ge nog zoo hard.

Ge kunt soms met menschen spreken over eene zaak en al uw redebeleid gebruiken om hen toch aan het verstand te brengen, dat ze het mis hebben, maar ze nemen eenvoudig geen notitie van u. Ze zeggen al maar weer hetzelfde over en geven zelfs geen teeken, dat ze u gehoord hebben. Of ge wat zegt of niets zegt, het maakt voor hen hoegenaamd geen verschil. Ze doen precies alsof ge nooit iets gezegd had.

Zoo is het ook met bovengeplaatst antwoord.

Zeker, loochening der algemeene genade is in strijd met de Schrift! En dan komen al de afgezaagde bewijzen, die al honderdmaal weerlegd zijn, maar van de weerlegging waarvan men notitie neemt. Gemeene gratie is gemeene gratie, of algemeene genade, of algemeene goedheid, of lankmoedigheid, of algemeene gunst. Dat de Schrift hier nimmer met geen woord van spreekt, doet er niet toe. De zaak wordt immers wel duidelijk geleerd. En die leer der Schrift aangaande de zaak? Hier hebt ge het: het vervloekte dolen van Kain is genade, de goddelooze Kain-cultuur waartegen Enoch buldert, is genade; het verbond, dat met de in de ark geredde Kerk wordt gesloten is algemeene genade; dat God de Heidenen in hunne eigene wegen laat wandelen (de vrucht waarvan ons zoo donker geteekend wordt in Rom. I) is genade en stuiting der zonde; de voorzienigheid is genade voor allen; de openbaring Gods aan goddeloozen en duivelen is genade, dat de Logos een iegelijk mensch komende in de wereld verlicht, ook al begrijpt de duisternis het licht niet, is genade! . . . .

En dan kan men daar wel heel de Schrift tegenover stellen en aantoonen, dat de goddeloozen groeien als het kruid opdat ze tot in der eeuwigheid verdelgd worden, dat de vloek des Heeren is in het huis des goddeloozen, dat God Ezau eeuwiglijk haat en zijne bergen tot eene verwoesting stelt, dat Hij een gruwel heeft aan alle werkers der ongerechtigheid, dat zijn aangezicht tegen de hoovaardigen is, etc., etc., dat alles helpt u niets. De algemeene genade smid slaat zoo hard op het aambeeld (ook al werkt hij niets uit), dat hij uw geschreeuw niet eens hoort.

Het is aan doovemans deur geklopt.
Boter aan de galg gesmeerd.
En wat dies meer zij. H.H.

Sinai

The opening verses of chapter 19 (of the Book of Exodus) read, "In the third month, when the children of Israel were gone forth out of the land of Egypt, the same day came they in the wilderness of Sinai. For they were departed from Rephidim, and were come to the desert of Sinai, and had pitched in the wilderness; and there Israel camped before the mount."

The distance from the point of the Red Sea, at which the children of Israel had crossed, to Mount Sinai, is only about one hundred and fifty miles. Yet some sixty days went by before the host of the Lord pitched its tent under the shadow of the mountain. Thus the average distance traversed each day had been two miles and a half. But the host had rested on the way, at some points longer than at others, for refreshments and supplies, so that the days spent in actual travel had been considerable less than sixty. It means that the distance covered on each of these days of travel must have been more than two miles and a half, perhaps ten.

There is in the vicinity of Sinai a great plain, called Er Rahah—the "palm of the hand"—which, so the explorers of the Sinai Peninsula tell us, is large enough to give room for the tents of a host of nearly two million souls. This is the plain that the Lord may have selected. It was, so it is said, the only level ground in the whole district which could accommodate a multitude of such numbers. What is more, a fitter stage could not have been chosen for the great events which were soon to occur. "The Sacred

mountain," known in its different peaks as 'Sinai,' the jagged; "Horeb", the dry or bare, or, simply, the mount of God, rose in awful grandeur before the whole camp.

Here before this mount—the mount of God—the children of Israel are now encamped. And Moses without delay and without first being summoned ascends the steep, goes up unto the Lord. He has confidence toward God and with right. Had not the angel of the Lord said to him in the flame of fire out of the midst of the bush, "Certainly I will be with thee; and this shall be a token unto thee, that I have sent thee: When thou hast brought forth the people out of Egypt, ye shall serve God upon this mountain". The Lord had not said, 'And this shall be a token unto thee that I have sent thee: thou wilt stand before Pharaoh and declare my decrees. And I will bring to pass what thou declarest. Stretching out my hand, I will smite Egypt with my wonders.' Would not the fulfilments of these predictions of Moses prove, as well as anything could, that he was the sent one of the Lord? With what better evidence of his sending could the Lord have provided him? And the answer; these wonders, too, were to be the tokens of his sending. At the sight of them, the people would believe, bow their heads and worship. Howver, of all the tokens that Moses had been sent by the Lord, their serving Him, Jehovah, upon the mountain, their being brought into the relation of worshippers of God, was to be the crown. And it was to be this because it was to form the positive side of their redemption and thus the correlative of their being freed from Egyptian bondage. And what had been promised was not simply that Moses alone but that he and they all were to see His face. Thus at Sinai they were all to enter into the relation of worshippers of Jehovah and in that relation be constituted a kingdom of priests for the praise of His name. And the central point of this worship was to consist in the sacrificial offerings through which Jehovah would take them to His heart.

It is with this promise fresh in his memory that Moses, now that he and the people he brought up have arrived at Sinai, goes up unto God in the mountain. The time is now at hand for the promised service to be inaugurated. What forms this service is to assume, what are to be the instruments of its expression, Moses knows not in detail as the Lord has not yet spoken. So he ascends the steep in search of God. But before the children of Israel can be formally constituted a holy nation, a peculiar treasure unto the Lord, they must first be made to see Him in His character of consuming fire and everlasting burnings and thus be made to understand that the just only, they who obey His voice and keep His covenant, can stand in His presence and live. And therefore "the Lord called unto Moses out of the mountain, saying, Thus shalt thou say to the house of Israel and tell the children of Israel: Ye have seen what I did unto the Egyptians, and how I bare you on eagles' wings, and brought you unto myself. Now, therefore, if you will obey my voice indeed, and keep my covenant, then ye shall be a peculiar treasure unto me above all people: for all the earth is mine: and ye shall be unto me a kingdom of priests, and a holy nation. These are the words which thou shalt speak unto the children of Israel."

Thus the very first revelation made by the Lord out of the mountain is that only such who love Him and keep covenant fidelity will and can be His treasure. This certainly can not mean that whether Israel will be made to dwell in His sanctuary before His face as His royal priests hinges upon whether they of their own free will, of themselves and thus upon their own initiative, will choose to hearken unto His voice. The doctrine of a will, morally free, is the figment of a willing ignorance. It is this as the power to choose for God is solely a gift of grace; as the condtion on which salvation turns, He only fulfills; and as what He demands, He also gives. But what this preliminary revelation does imply among others is that the pure of heart only will and can see God in His holy temple; that the privilege of praising Him in His sanctuary will fall to such only who love Him; that thus the Holy One of Israel can dwell with such who are holy and thus partake of His divine nature. This truth is also fundamental. And it, too, runs as a vein of gold through the whole of Holy Write as every student of Scripture ought to know and recognize.

What man is blessed? Is it not that man only who delights in the law of the Lord and meditates in His law day and night? Shall not this man to the exclusion of all those who fear not God be like a tree planted by the rivers of water, that giveth forth his fruit in his season? Ps. 2. Attend further to these scriptures. "For thou Lord wilt bless the righteous; with favor thou wilt compass him as with a shield," Ps. 5:12. "For God is in the generation of the righteous," Ps. 14:5. "Many sorrows shall be to the wicked: but he that trusteth in the Lord, mercy shall compass him about," Ps. 32:10, 11. "The eyes of the Lord are upon the righteous, and his ears are open to their cry. The face of the Lord is against them that do evil, to cut off the remembrance of them from the earth," Ps. 34: 15, 16. "For the Lord loveth judgment, and forsaketh not the saints; they are preserved for evermore. For the Lord loveth judgment, and forsaketh not his saints; they are preserved forever: but the seed of the wicked shall be cut off," Ps. 36:28. "For such as be blessed of him shall inherit the earth; and they that be cursed of him shall be cut off," Ps. 36:22. And what said John of the holy city, of the new Jerusalem that he saw in his vision coming down from God out of heaven, prepared as a bride adorned for her husband? He said that there shall in no wise enter into it anything that defileth, neither whatever worketh abomination, or maketh a lie: but they which are written in the Lamb's book of life. And they written in this book are the generations of the righteous. Where does scripture anywhere utter a different speech?

The truth with which we here have to do, I say it again, is fundamental. The denial of this truth, the contention that the wicked, too, "the abominable, and murderers, and whoremongers, and sourcerers, and idolaters, and all liars, are the blessed of the Lord, the objects of His favor and may also therefore, as far as He is concerned, ascend into His holy hill,—how unspeakably God-dishonoring! What a terrible travesty of the plain testimony of Holy Writ, this contention.

Hearken with me once more to the speech of God out of the mountain, "Now, therefore, if ye shall obey my voice, ...ye shall be unto me a kingdom of priests . . . ."

Let Moses not fail to tell this to the people of God now encamped before the mount. They need to hear it. For they are the house of Jacob and children of Israel. Theirs, therefore, are the fathers and thus the promises and the covenants. And this promise has even begun to be realized on a low earthy plain. The Egyptians have been laid low. The Lord has borne His people on eagles' wings and brought them to Himself. This the house of Jacob has seen. How apparently justified they would therefore be in concluding that, being children of Israel, they all without exception are for this reason children of God and thus will eventually be with the Lord in His country to stand in His presence as priests unto God. This view, no doubt, is already being held by many of them, especially by the children of the flesh. But what sayeth the Lord to Moses? "Tell the children of Israel, If ye keep my covenant. . . .ye shall be a peculiar treasure unto me above all people." Truly, God is in the generations of the righteous only! But if so, is not then the doom of Israel's children sealed? They hearken not unto His voice. They keep not His covenant. Already have they all turned back, tempted God, limited the Holy One of Israel, and refused to remember His hand. And it will hardly do to say that the true sons of the covenant succeeded in keeping themselves unspotted of the sins of the children of the flesh in the camp. All have sinned and come short of the glory of God. Does not therefore the announcement, 'Now therefore, if ye will keep my covenant, ye shall be a possession unto me out of all people," spell their end? It does, certainly, for the carnal seed. But as to the others, they shall live and this for the sole reason that they are Christ's, Who of God is made unto them "wisdom and righteousness and sanctification and redemption". Thus, they are just in Him and by His Spirit made also to live unto Him. They form the generations of the righteous in whom God is. For they hearken unto His voice and keep His covenant. To these He therefore says, "Ye shall be a peculiar treasure unto me out of all people, a kingdom of priests and a holy nation". For they are the children of the promise, counted for the seed, the true children of Israel.

Viewing this initial revelation in the light of the above observations, it becomes unto us a scripture pregnant with comfort. They have seen what the Lord did unto the Egyptians and how He bore them on eagles' wings unto Himself. And so, too, we have seen—seen what Christ did unto all our foes—Satan, the world and the flesh, death, the grave and hell—and how He bore us on eagles' wings out of the house of our spiritual bondage unto Himself so that we are now come unto mount Sion, "and unto the city of the living God (of which Mount Sinai, the mount that might be touched, was the type as will be proven from scripture and made plain in the sequence), the heavenly Jerusalem. . . ." 'Let this initial doing of Mine,' the Lord would say, 'be unto thee the token and pledge that ye whom I empower to keep my covenant are and shall be a peculiar treasure unto Me out of all people for evermore.'

This is God's declaration to His church throughout all the ages. They are His possession out (Hebrew *min,* out not above) of all people. The contrast here is not between the Israelitish nation and all other nations but between the elect of God and the reprobated wicked. He hath mrcy on the former and hardens the latter according to His good pleasure. This is His prerogative as all the earth is His.

His possession are they as He saved them from all their sins. And they are holy, pure of heart, separated by His grace from the world and sin and wholly devoted to Him. His holy nation are they and thus not merely an aggregation of individuals sustaining to each other no relation. They are born of God and thus all children of His. They are branches of Christ the true vine, His body, the living temple of God, a kingdom of priests, who praise Him in His sanctuary.

Thus, that the Lord said unto His people," If ye hearken unto my voice ye shall be my peculiar treasure," should not induce us to conclude that the covenant the Lord institutes with His people at Sinai is a covenant of works. This view is really preposterous. It is a view in flagrant contradiction with the plain statements of the book of Exodus and with the teachings of Scripture in general. This, too, will be shown in coming articles. Yet it has a meaning that the Lord says to His people," If thou wilt hearken unto my voice. . . . ." By expressing Himself as He does, He serves them all notice that, though He exalts whom He will and debases whom He will, He holds every son of the covenant responsible for the attitude he assumes toward Him and finds fault with every one who refuses to hearken unto His voice and to keep His covenant. By putting the matter up to them as He does, He deals with them not as with sticks and stones but as with creatures who can and must be held responsible for all their doings and reactions.

"And Moses came and called for the elders of the people, and laid before their faces all these words which the Lord commanded him. And all the people answered together, and said, All that the Lord hath spoken we will do." Thus do they voluntarily declare that they are disposed to accept His covenant.

This reply insofar as it rose from the hearts of the true children of Israel was sincere and well-meant. Yet they did not realize fully the import of their response. The

church in that epoch was but a child. Being a child it had as yet no adequate conception of the nature of God, of His method of redemption, of the character of sin, of the depth of man's misery and of the thoroughness of his depravity. The church therefore is in the need of instruction. Thus all God's doings at Sinai have for their purpose the leading of His people deeper into the truth of Christ Jesus. Only as mindful of this purpose, can we grasp the meaning of Sinai.

"And Moses told the words of the people unto the Lord." G.M.O.

Gemeenschap Met Uitvaagsels

"Soort zoekt soort!"

Ja, dat is een mooi spreekwoord. Dat zeiden de Farizeërs ook: "Hoe komt het toch, dat uw Meester Zich zoo verlaagt om met het afschrapsel der natie brood te eten?" Ter eener zijde, werpt Hij Zich op de Zone Gods te zijn; en ter anderer zijde, weigert Hij om met ons op minzamen voet te verkeeren. Veeleer wendt Hij Zich steeds tot die verachte tollenaars en zondaars, tot de schare die de Wet niet kent en daarom vervloekt is. Gebeurt het dan nog eens, dat Hij op zekeren Sabbat bij een onzer het avondmaal nuttigt, dan stelt Hij ons in groote verlegenheid door ons zoo laag neer te zetten en het lage volk te verhoogen. In het bijzijn of tenminste ten aanhoore van tollenaars en zondaars. Eerst verzwakt Hij onze nauwgezette leering aangaande den Sabbat door een zieke gezond te maken, dan keert Hij Zich tegen ons door ons voor te stellen als hoogmoedige menschen; en vervolgens wil Hij ons opdringen om niet langer ons vermaak te zoeken in gemeenschap met hen die ons gelijk zijn, doch wil Hij hebben, dat wij de armen, verminkten, kreupelen en blinden zullen verzoeken op onze maaltijden. 't Zou een mooie boel worden, als wij ons zouden inlaten met het afschrapsel der wereld!

En men kan het ook merken, dat Zijne leering ingang vindt bij het volk, want alle de tollenaars en de zondaars komen om Hem te hooren.

En ze murmereerden, zeggende: "Deze ontvangt de zondaars en eet met hen!"

Volgens hen was er maar een conclusie: Soort zoekt soort! Hij, Jezus van Nazareth, is niet veel beter dan dat verachte volk: Hij heeft een duivel!

Hij ontvangt zondaars en eet met hen. Een duidelijke miskenning van al wat Jezus deed op deze gevloekte aarde.

Doch ook veel meer dan dat alleen. Zij miskenden ook door die uitspraak de juiste relatie tusschen zichzelf en het volk. Zij waren herders. Doch om de schapen van Israel's stal bekommerden zij zich niet.

Daar was een groote afstand tusschen de Farizeërs en Schriftgeleerden, ter eener zijde, en de tollenaars en zondaars, ter anderer zijde.

Tollenaars waren Joden die zich verlaagd hadden om voor de gehate Romeinen de belastingen te innen. Veelal kwam daar nog bij, dat zij het volk afzetten door meer te eischen dan het vastgestelde bedrag. En zondaars waren de domme menschen die niets of bijna niets afwisten van de Wet. En onkunde was misdaad in die dagen. Zoo redeneerden het Sanhedrin er over. Wetenschap was vroomheid. Zij wilden zich daarom maar liever niet inlaten met de massa van de dommen. Vervloekt zijn zij.

Wat al miskenning van de door God gestelde relatie. Want God dacht er anders over. Dat blijkt wel als Jezus juist dat domme volk opzoekt, Zich met hen inlaat, Zichzelf verzoekt om bij hen in huis te komen (denk hier aan Mattheüs-Levi) en met hen eet. Hij, de Groote en Goede Herder, openbaart hier de rechte verhouding tusschen den herder en het afgedwaalde schaap. Verlaten moet den rechtvaardige om den zondaar te zoeken. Ziedaar de rechte relatie.

Hier komt nog bij, dat dit murmureeren der Farizeërs ook onkunde verraadt aangaande eigen staat en toestand. Deze (wat klinkt dat verachtelijk) ontvangt de zondaars. Dat zouden wij niet doen. En waarom niet? Omdat wij beter zijn dan zij. Wij zijn de rechtvaardigen. Wij hebben nooit het gebod overtreden, zeggen ze, door den mond van den ouderen zoon in de gelijkenis. In de onderhouding der Wet onberispelijk. Ach, zij waren vreemdelingen voor God en hun hart. Nooit waren ze ontdekt geweest aan de breuke van eigen hart en leven. Anders zouden ze niet zoo laatdunkend spreken over den naaste. Al is het ook, dat de tollenaars en het gewone volk misschien in het openbare leven veel meer uitspatten in ongerechtigheid. Zij waren geen steek beter, want Jezus, Die hun hart kende, zeide immers, dat zij van binnen vol doodsbeenderen waren. Miskenning van hun naaste, doch ook miskenning van zichzelf was het ziek, dat kankerde bij de Farizeërs en Schriftgeleerden.

Daarom miskenden zij dan ook Jezus. Jezus is Jehovah-Heil. Dat zagen ze niet. Zij hadden er ten eenenmale geen oog voor, dat de Drieenige God uit den hemel nedergedaald was en in den Persoon van den verachten Nazarener voor hen stond. Dat dit eeuwige heil juist tot openbaring kwam in het opzoeken van de ellendigen. Neen, zou het goed zijn, dan moest Jehovah Zich komen vergasten bij hun schoonheid en schittering van uitwendige werken. Jezus moest "op company" bij Kajafas en Annas. Dan zou 't gaan. En er maar flink op losbulderen tegen die domme, vervloekte massa op den dag des Sabbats in de synagoge. En dan zou 't gaan. Misschien stemmen we Hem dan wel tot voorzitter in 't Sanhedrin. Treurige miskenning van zoowat alles.

Ook miskenning van de Wet.

Op gevoelige wijze wordt hun dit verweten door Jezus, nadat zij murmureerden over Zijn omgang met het uitvaagsel van Judea en Samaria. Jezus zegt: Gaat

heen en leert: "Ik wil barmhartigheid en niet offerande!" (De Heere Jezus haalt hier Hosea 6:6 aan.)

Is het te verwonderen, dat zij Jezus al meer en meer gaan haten? Stelt U toch eens voor: ten aanhoore van het domme volk wordt tegen de Doctors in de Godgeleerdheid gezegd: Gaat terug naar de leerschool! Gaat henen en leert! En zij waren toch: "Jood genaamd, op de Wet rustend, op God roemend; Zijn wil wetende, beproevende de dingen die daarvan verschillen, zijnde onderwezen in de Wet; zichzelven betrouwende te zijn leidsmannen der blinden, lichten dergenen die in duisternis zijn, onderrichters der onwijzen en leermeesters der onwetenden, hebbende de gedaante der kennis en der waarheid in de Wet!" En nu tart Jezus hen: Gaat henen en leert?! 't Is toch al te verschrikkelijk! Wie zal nu nog langer respect voor ons hebben? Neen, die Jezus heeft een duivel. Soort zoekt soort. Hij is geen steek beter dan de zondaars en de tollenaars. Komt laat ons Hem dooden.

En toch: Deze ontvangt de zondaars en eet met hen! Ik zou willen zeggen: Goddank!

Het lijkt er wel op, alsof de Farizeërs hier het Evangelie verkondigen. Neen, ze bedoelen het niet zoo, doch het is toch wel waar wat ze zeiden. Want Hij ontvangt zondaars: de Heere zij geprezen tot in eeuwigheid!

Gedreven door pure, eeuwige, Goddelijke liefde, gaat Jezus naar de valleien der schaduwen des doods om zondaren, om Zijn zondaren te zoeken en zalig te maken. Hij onvangt zondaren. Een zondaar is iemand die God niet vindt. Die altijd den anderen kant oploopt, den anderen kant zoekt, denkt, spreekt en handelt. God is Leven. Het leven vindt een zondaar niet, doch wel den dood. Dood geboren zijnde, leeft hij in die atmosfeer des doods en gaat nog steeds meer sterven. Stervende en gestorven zijnde sterft hij nog meer. Tot hij ten laatste uitkomt bij den eeuwigen dood; dat is de tweede dood in den poel die brandt van vuur en sulfur. Zulke zondaren nu, die den eeuwigen dood waardig zijn, ontvangt Jezus. Hij omvangt ze zelfs, hun dood verzwelgende tot overwinning, want zijn Naam is "van onderen eeuwige armen". Deut. 33:27. Hij is de openbaring van den arm des Heeren, Die zondaren ontvangt.

En Hij eet met hen. Goddank!

Daar ligt een wereld van verrukking en blijdschap in, die niet te waardeeren is. Dat eten met de zondaars wordt dan ook straks door Jezus onderwezen in de gelijkenis van den verloren zoon. Het gemeste kalf wordt geslacht en men begon vroolijk te zijn. Het ziet dan ook op de gemeenschap, den innigen omgang van God met Zijn volk door Christus en in den Geest des Almachtigen. Het is het ingaan in de vreugde des Heeren. Het is het deelen in de Heerlijkheid des Vaders. Het is het smaken van het Verbondsleven. Het beteekent, dat het dak van het Verbondsleven dat God leeft ook uitgebreid wordt boven ons hoofd. En inplaats van tot in alle eeuwigheid God te verliezen, zullen we Hem altijd vinden, want Jezus ontvangt de zondaars en eet met hen.

Soort zoekt soort?

Ik geloof, dat we hier een voorbeeld hebben van een zaak waar men beide ja en neen kan antwoorden.

Ik zou eerst willen antwoorden: Neen, hier zoekt soort geen soort. Jezus is van een soort die radikaal anders is dan wij, de zondaars en tollenaars. Zijn soort is eenig. Hij kon zeggen: Wie uwer overtuigt Mij van zonde? En dat was waar. Hij heeft God nooit verloren, want Hij zocht Hem altijd. In het holste van den nacht, als de discipelen sliepen, dan zocht Jezus God en vond Hem. Bij 't krieken van den dageraad of bij 't vallen van den nacht zocht Jezus God. 't Was altijd Zijn brood en drank om God te zoeken en te vinden. Neen, zonde was er niet in Hem. Hij is een andere soort.

Daarom zocht Hij dan ook onze soort, als zoodanig, niet. Hij had geen schik in de zonde of de zondaren als zonde en zondaren. Hij verafschuwt de zonde en den zondaar. Hij kan het niet aanzien, dat een mensch God moedwilliglijk verliest. Daar vertoornt Hij Zich schrikkelijk over. Dat zal Hij dan ook toonen als Hij gezeten is op den rechterstoel en al Gods en Zijne vijanden in stukken zal slaan gelijk pottebakkersvaten. Neen, in dien zin was het vuige laster van de Farizeërs die in hun murmureering zekerlijk bedoelden te zeggen: soort zoekt soort.

Doch, ietwat dieper beschouwd zocht soort toch ook wel weer soort, toen Jezus de zondaars ontving. Hij droeg, namelijk, een schoon beeld van die zondaren in Zijn geheugen. Hij had ze allen gezien in de stille eeuwigheid. Want Hij heeft o zoo lang in de handpalmen van Zijn Vader gestaard. En daar rondom Zijn eigen gelijkenis zag Hij Uw en mijn aangezicht, broeder. "Opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broederen, moeten wij den Beelde des Zoon gelijkvormig worden." Ziet Jezus dan in liefde naar een Zijner zondaren, dan ziet Hij dat Beeld in hen. Neen, dan vervormt Hij hen totdat zij op Hem gaan lijken.

O, als ge bij Jezus "op company" mag gaan, en als ge dan bij Hem eet, dan komt ge er schoon en liefelijk van terug. Want van heerlijkheid tot heerlijkheid wordt ge dan veranderd, naar datzelfde Beeld, als door des Heeren Geest.

Ja, Farizeër, soort zoekt soort! En de Engelen zingen: Amen!

G.V.

NOTICE

May we call the attention of the readers to the fact that henceforth all correspondence and money matters must be sent to MR. R. SCHAAFSMA, 824 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

P.S.—Please look at your subscription date on the Standard-Bearer.

A General Offer of Grace and Worldly-Mindedness

These go invariably hand in hand. We propose to make clear that worldly-mindedness must inevitably be the result of a general offer of salvation, that, advocating such a presentation of the gospel, one has already embraced the principle of seeking the things which are below, and that a church, continuing upon this principle, must perish. Such has been the contention of our churches ever since the notorious Three Points were formulated in 1924, and subsequent history is affirming it.

By a general offer of salvation is meant that salvation is a matter of God offering it and man realizing it. Grace is merely offered, not bestowed. The Lord then delighteth in the salvation of every man, would save all, revealing this desire and attempt in the preaching of the gospel which must be understood as a manifest token of God's grace to all that hear. Such is surely the implication of Point One. A gospel, which is God's grace bestowed upon all that hear, can mean nothing less than that all men are presented with the opportunity of being saved. Hereby is denied the Scriptural truth that the Lord only calls His people by name in His Word, that the sole positive purpose of Holy Scripture is to acquaint God's elect with their salvation, that the gospel is primarily an announcement of the Lord's particular promises to His own. Hereby is furthermore denied that salvation is the fruit of God's irresistible grace, worked in the hearts of the elect, through which we alone can believe in the Lord Jesus Christ and be saved. Moreover, a general offer of the gospel does not only deny this positive line of election, but it is also in violent conflict with reprobation, so that God causes the gospel to be held forth before the reprobates in order that they may reject it and trample it under foot, seal their own condemnation and thereby realize His sovereign purpose also with regard to the wicked. Well may we bear in mind that the question is not whether Christ must be generally preached. The preaching is and must be general. All who hear must be admonished to believe and repent and seek salvation alone in Christ Jesus; unto all must be preached that God's promise, yea and amen in Christ Jesus, are for those who believe on Him; but never may it be presented that grace is general, that Jesus is for all, that God would save all, and that salvation is a matter of an offer. Then we have God powerless to save, a man who has the power to accept, so that salvation depends upon the will of man. Such is the undeniable implication of Point One.

The term, worldly-mindedness, speaks for itself. It signifies that we mind the things of the world, set our affections upon them, and seek them with all that is in us. To be wordly-minded stands opposed to heavenly-mindedness, implies that we love the temporal rather than the eternal, this earth rather than heaven, the things below rather than the things above, Mammon rather than God, Belial than Christ, that our desires and lusts find their object in all that characterizes this temporal-earthly life without concerning ourselves with the heavenly renewal of all things. That church is worldly-minded which craves not for the truth, concerns itself not with God's Word, manifests no interest in the true revelation of the kingdom of God, but busies itself with the beauties, the glories, and niceties of this present time.

Now we maintain that to advocate a general well-meaning offer of salvation will result in wordly-mindedness, must inevitably lead into seeking of the things below which is the death of any church. Firstly, because such a gospel must imply a Christ for all. This lies in the very nature of the case. It is surely undeniable that only then can grace be offered to all when it exists for all. If, as the Christian Reformed churches teach, God's promises are intended for, offered to all, and God's covenant is essentially a promise to be conceived of as general so that all have a right to eternal life, our salvation however depending upon our acceptance of this gracious offer, it must also be maintained that Jesus' work upon the cross is general in character. For all promises are yea and amen only in Christ Jesus. In Jesus alone is foregiveness of sin and life eternal. Hence, to offer salvation to all, to proclaim unto all hearers that God would save all men, implies that Jesus is a general Saviour. That the Christian Reformed churches have officially adopted this view is evident from the fact that the late Prof. Heyns, writing officially in the "Wachter," stated that Christ died objectively for all but that the subjective realization of this salvation depends upon our faith. And this is exactly the arminian teaching of the second point of the Five Points of the Remonstrants drawn up in 1610, teaching that Jesus died for all men, but that only those are saved who believe.

Secondly, the theory of a general atonement implies that the Lord condones sin. Of course, a general Saviour is no Saviour or one must maintain universalism teaching that all men are actually saved. Surely, if Christ died for all men, one of two things must be true: all men are saved, or He is the Saviour of those also who are not saved. If Christ upon the cross shed His blood for all, His death was either an atoning death, all guilt was paid, eternal life was merited for all and all men must be saved, or, Jesus' death did not pay for sin, but the cross is merely an expression of God's love for mankind and man must save himself. This presentation pictures the Lord as not concerning Himself with iniquity. So great is His love for mankind that He would forget our sin. He offers salvation to all regardless of sin being paid for, yes or no. But, this theory of a general atonement, which is no atonement, involves a god, who concerns himself least of all with sin, but would walk in covenant-fellowship

with the creature who by nature is worthy of eternal death.

This view must lead to wordly-mindedness. My religious walk of life is determined by my conception of God. The Lord alone determines how I must walk for He is the sole, supreme, Dictator of my walk of life. Whom God loves I *must* love; whom the Lord hates I *must* hate. And if the god whom I serve condones sin, "hoodwinks" at iniquity, concerns Himself not with unrighteousness, is perfectly willing to forget my rebellion, it lies in the very nature of the case that a people will be reared who will not concern themselves with sin but will seek the things which are below. How shall a god condoning sin, not concerning himself with iniquity, ever fill a people with fear and reverence for that which is good and holy? Moreover, if the Lord God exercises covenant-fellowship with all men, loves them and justifies their walk regardless whether it be of faith or not, I have no right to hate what God loves, to condemn what God justifies, to shun with whom the Lord exercises communion. The guilt of sin will then become a matter which we will no longer understand; the hatred for sin cannot be experienced for the Sole Dictator of life and death concerns Himself not with iniquity. We maintain that a general conception of God leads inevitably into worldly-mindedness.

However, this is not all. That my view of God determines my conscious-spiritual outlook upon life is plain. Yet, that the church of to-day serves such a god is certainly not because he exists. Throughout Scripture it is emphatically maintained that the Lord cannot forget iniquity, that He must and will punish it according to Divine righteousness, that Divine pardon must never be confused with a human forgetfulness, that, according to our Heidelberg Catechism, sin which has been committed against His most high Majesty shall surely be punished with the extreme penalty of external death. Throughout Scripture we read that Jehovah hates sin, that He is far from the wicked, that His soul hath no delight in unrighteousness, and that the death of the Lord Jesus Christ is indeed to be maintained as solely for His sheep, whereby Zion has been purchased by His own precious blood. That man to-day has such a conception of God is not because the Lord hath thus revealed Himself, but, it is that my conception of God determines my spiritual walk, equally, yea, far more fundamentally true it is that my spiritual outlook upon life determines my conception of the god whom I serve.

This we must understand. Jesus is not a general Saviour, but a general Saviour is the product of sinful man. It is not true that God loves all men and would save all—this god originates in the sinful human brain. For, according to Scripture, it is man who frames himself a god according to his heart's desire. Man produces a god in harmony with the vain imaginations of his own heart. Thus it is among the heathen who bow the knee before wood and stone and all manner of creeping things. A god the heathen makes and serves who does not lead him but whom he can lead, who will not trouble or molest him in the seeking of the things which he desires. The situation is essentially identical in the civilized, so-called Christian world of to-day. Oh, it is true that these highly civilized and cultured men do not bow the knee before wood and stone or creeping things. This would be far below their dignity. Hence, they look down with disdain and contempt upon these foolish heathen who worship even the lowest animals. Let us not be deceived, however. These cultured "Christians" are merely civilized heathen. Also the civilized christian of to-day frames himself a god. Be it true that our conception of a general Christ must lead us into worldly-mindedness, it is only because that conception of God and His Christ is the fruit of the principle of wordly-mindedness within us. Love for the world produces this conception. This is the history of the "Three Points" of 1924. Hatred of the antithesis produced this broad worldview. For out of the heart are all the issues of life, also our conception of Jehovah. Man to-day makes God what he wants Him to be. "Common-grace" is indeed the product of man's evil and carnal imagination. Loving the world with the things which are therein, he formulates a god who will support him in such action. For man must serve a god. He has been created a creature who spontaneously must serve. But that god is made to fit his sinful desire. Loving all men, seeking fellowship with all, attracted by the beauty and power and glory of this present age, he has found in "Common-grace" a resting-point for his world-sick soul, serving a god who loves all men, approving the actions of those who have no faith, for no other reason than to soothe and set at rest his soul which would seek the things below. Hence, man produces a general Christ together with a general offer of salvation. That we are condemnable, guilty of death, incapable in ourselves of saving ourselves, that God's eternal wrath must be borne unto the very bitter end, that God hates iniquity and loves the good even through the bitter death of the cross, his carnal soul loathes and abhors; instead, a gospel must be proclaimed whose sole message is a story of human love, presenting a Jesus for all, doing away with the old-fashioned conception of blood-atonement, of sin and guilt. And the sinner has succeeded in building for himself a defense, a stronghold wherein he feels himself very secure to continue upon the way of godlessness. This must be the inevitable fruit also for the Christian Reformed churches who thrust us out of their bosom.

As Protestant Reformed churches we must beware. Such a stronghold is but an air-castle. It is but a vain and idle dream. This bubble must burst, if not in this life through the power of God's irrisistible grace, then in the hereafter. For such a god is but the product of man's vain and evil imaginations. The true God Whose Name is Jehovah, seeking the glory of His own blessed

Name, will not be mocked. He shall surely maintain Himself, will reveal Himself as the Lord, Who hateth iniquity and loves only that which is good. Woe unto them who have set their heart upon a god of their own thinking, who love this world with the things that are therein, and would seek a god in harmony therewith. Their actions shall be revealed as having been in vain, as having sought life and peace where death and eternal woe must be reaped. Let us, as Protestant Reformed churches, knowing the truth, also maintain it; let us hold fast to what we have, that no man take our crown.

H. Veldman.

De Wijsbegeerte Der Wetsidee

Het derde deel van het eerste boek van Dr. Dooyeweerd's "Wijsbegeerte Der Wetsidee" behelst conclusies en dient als een overgang naar de ontwikkeling van het systeem dezer wijsbegeerte. Het bevat twee hoofdstukken, waarin de schrijver achtereenvolgens een vergelijking trekt tusschen het synthetisch en het antithetisch standpunt in het Christelijk wijsgeerig denken; en handelt over de systematische opbouw van de philsophie der wetsidee en hare verhouding tot de vakwetenschappen.

Belangrijk is hier vooral de voorstelling in enkele forsche trekken van de antithese tusschen het Christelijke en Humanistisch denken. Dr. Dooyeweerd doet dit in enkele stellingen, waarin hij omschrijft beider Archimedisch punt, religieuze instelling, grondprobleem, etc. Enkele van deze stellingen, de grondstructuur van de Christelijke Wetsidee omschrijvend, willen we hier aanhalen:

"Archimedisch punt: de in Christus, als volheid der Goddelijke Openbaring, op God gerichte, den tijd transcendeerende religieuze wortel der schepping, in onderworpenheid aan de religieuze zin-volheid der wet: den dienst Gods met geheel het hart; het wijsgeerig denken is in *dit Archimedisch punt vrijgemaakt* van de verduistering door de zonde, doch blijft in den tijd nog steeds onderhevig aan dwaling door de werking van den afvallingen wortel van het bestaan. De Christelijke vrijheid van het herboren hart, als religieuze wortel van het wijsgeerig denken, is slechts gewaarborgd in voortdurende gebondenheid aan het Woord Gods, dat ons aan ons zelve ontdekt. Het 'hart' in schriftuurlijken zin mag nimmer worden vereenzelvigd met de 'gevoelsfunctie' en de 'geloofsfuntie'; het is geen 'functie-complex', gelijk het metaphysisch 'zielsbegrip' der heidensche en humanistische metaphysica; het heeft niets van doen met het in dit laatste gedachtenkader thuis behoorend dualisme van 'lichaam' (als complex van 'natuurfuncties') en 'ziel' (als complex van psychische en 'normatieve functies'). Het *hart,* schoon de grens der tijdelijke zin-verscheidenheid en daarin ook de tijdellijke denkfunctie transcendeerend, is geen blinde of stomme getuige, doch de volheid onzer zelfheid, waarin al onze tijdelijke functies hare religieuze *concentratie, hare religeuze zin-vervulling* vinden: Ego, in Christo regeneratus, etiam cogitans ex Christo vivo, contra het Cartesiaansche 'cogito ergo sum' en tegenover het irrationalistisch 'vivo'.

"Religieuze instelling van het wijsgeerig denken: het eigen zijn van Christus in een dagelijkschen strijd, ook in het wijsgeerig denken, tegen het 'vleesch', d.i. in schriftuurlijken zin, tegen ons *afgevallen* ik, tegen 'onzen ouden mensch', welke in zijn denken het tijdelijke verabsoluteert en aftrekt van God in Christus.

"Grondmotief: de strijd tusschen het Rijk Gods en het Rijk der duisternis in den wortel en in den tijdelijken samenhang in de zinverscheidenheid van onzen kosmos: erkenning van het gestuit zijn van de ontbindende doorwerking der zonde door de *algemeene genade* terwille van het herschapen menschengeslacht, dat God in Christus als het Hoofd, geheiligd en aangenomen heeft (de bijzondere genade). Dit grondmotief leidt niet tot antinomieën in het wijsgeerig denken, doch tot een volstrekte antithese met ieder wijsgeerig denken, dat in de afvallige zelfheid wortelt. Het voert ook tot een dankbare erkenning van de gaven en talenten, die God aan de gevallen menscheid gelaten heeft."

De idee van de zin-totaliteit wordt aldus omscheven:

"De richting van het wijsgeerig denken in het wijsgeerig systeem der kennis op Christus als wortel en zinvolheid van den herschapen kosmos, die de wet in haar religieuze volheid van dienst God met het geheele hart, heeft volbracht; niets in onze tijdelijk werkelijkheid is onttrokken aan Christus, er is geen gebied van 'onverschillige zaken' (adiaphora).

En over de idee van den zin-samenhang in de zinverscheidenheid schrijft Dr. Dooyeweerd:

"In geen der zin-zijden ligt de volheid der tijdelijke werkelijkheid. Uit den religieuzen wortel (het 'hart' in Schriftuurlijken zin) zijn de uitgangen des levens. De zin-samenhang is geen constructie van het wijsgeerig denken, doch wordt onderhouden door de *goddelijke wereldorde,* die ook het denken eerst mogelijk maakt." pp. 471, 473.

Ten slotte meen ik, dat ook nog van belang is aan te halen hetgeen de schrijver geeft ter verklaring van de antithese-gedachte: "In dezen universeelen zin dient eindelijk ook de antithese-gedachte van Dr. Kuyper te worden verstaan, die helaas juist bij vele irenisch gezinde *Christenen* het slachtoffer van zoo veelszins geborneerd misverstand is geworden, wijl men niet wenschte te erkennen, dat deze antithese geen *persoonlijke,* maar een *principieele* scheidslijn trekt in de wereld, een scheidslijn, die zelfs dwars door de existentie van ieder Christen persoonlijk heengaat. Deze antithese berust niet op menschelijke vinding, maar is de groote zegen Gods, waardoor Hij Zijn gevallen schepping voor ondergang behoedt. Wie haar loochent, verloochent Christus en Zijn werk in deze wereld." p. 492.

H.H.

Sarah's Daughters

No, Sarah, the wife of Abraham, had no daughters. Her only child, born in old age, was a son called Isaac. Yet Scripture does speak of the daughters of Sarah. It is true but once, but then so clearly that no one can deny that Sarah has many daughters. The passage of Scripture I have in mind may be found in I Peter 3:6, which reads, "Even as Sara obeyed Abraham, calling him lord: whose daughters ye are, as long as ye do well, and are not afraid with any amazement." The reference is surely not to natural daughters, for we know she had none. Neither does Peter have in mind her Jewish granddaughters, for to be a daughter of Sarah is not a natural but a spiritual something. As Abraham is the father of believers, whether they be Gentile or Jew, so too Sarah may be called the mother of believers and believing women her daughters.

What kind of a woman was Sarah spiritually? Indeed not a perfect woman, for did she not laugh when the angel foretold the birth of the promised seed? But none the less a believing woman, who as Abraham's wife showed that she was a child of God's grace. For first of all, according to I Pet. 3:1-6 she was adorned with true adornment. And true adornment is something spiritual, not something natural; it is a matter of the heart, not a matter of dress. Her adorning did not consist in the plaiting of hair, the wearing of jewelry and the putting on of apparel, but in the hidden man of the heart, in a meek and quiet spirit, in her love for God, and her longing to be pleasing in the eyes of God. The daughters of Sion are like her, and all that make not the external but the internal things of the heart and spirit their true adornment are daughters of Sarah and not of the children of men. But, secondly, Sarah also knew and loved her God-given place of wife. She recognized the ordinance of God for her life, and because of this subjected herself to her God-given husband for the Lord's sake. Her soul was not filled with hatred toward the fact that she was born a woman, her thoughts were not occupied with equal rights and privileges. No, she understood that Abraham as her husband was her God-given husband, and she loved it so. Therefore Sarah called Abraham lord. Although believing wives may not in so many words call their husbands lord, still they know that the husband is the head of the home and recognize the ordinances of God for their marital life. Therefore they are truly happy, as happy as Sarah of old, whose daughters they are.

Let me take the second matter that has to do with the subjection of the wife to her lawful husband first, just as in the above mentioned passage it stands on the foreground. Just why was Sarah subject to her husband, and are her spiritual daughters that with her? I think Scripture in general suggests three reasons for subjection. They are in order: creation, sin and grace. First of all because of creation. Not some cruel happening of fate but the ever blessed God made the woman to be woman, to be a help *fit for* (such is the meaning of *"help meet,"* of man. Although she is by no means an inferior creature, woman is nevertheless other than man both as to body and as to soul. Neither was the man made for the woman, but the woman for the man. Therefore if God brings the woman her husband, she must in her married life desire to be her husband's help. She surely must be ready to forsake her own name to take her husband's, to leave her previous activity to help her husband live his life and fulfill his calling as his wife. So Eve did in Paradise. You cannot conceive of Eve desiring to live out her own life apart from her husband. She did not cry to be emancipated from her husband, but strove to help him fullfill his calling as his wife. Therein she found her marital bliss. It is only sin that makes the wicked Jezebels of the world strive to undo the ordinances of God. Daughters of Sarah will know that their God-given place is to help and assist, to recognize as their head, their God-given husbands. As Sarah of old, who forsaking all went with Abraham into a strange land and called him her lord.

But, daughters of Sarah, there is another reason why you must be subject to your husbands, cost what it may. That reason lies in sin, and the part the first wife played in Adam's sin. "And Adam was not deceived, but the woman being deceived was in the transgression." The first mother, Eve, played the harlot over against God and her husband, for instead of helping him reject and resist temptation, she willingly allowed herself to be used as Satan's instrument for the fall of her husband. She gave Adam to eat, and he did eat. Therefore when the curse came (for God is a righteous and holy God as well as a God of love) the guilty parties bore the curse each in an unique way. The serpent as serpent, the man as man, but the woman as woman. Unto her it was said, "I will greatly multiply thy sorrow and thy conception; in sorrow thou shalt bring forth children; and thy desire shall be to thy husband, and he shall rule over thee." As a mother the pangs of travail should come upon her. What shall Sarah's daughters do? Refuse to become mothers? Turn to the wicked inventions of sin? No, she will subject herself for the Lord's sake, for she knows that in child-bearing lies her salvation, for it is the marvelous way in which not only the Great Seed of the woman appears but also the seed of God's covenant, the multitude of redeemed that shall be saved in Christ. Then too the curse implied that her desire should be to her husband and he would rule over her. This rule, of course, is not the rule of love as in Paradise originally but the cruel rule of a tyrant, the harsh rule that pains and harms her, that weakens her body and quells her spirit. For except her husband be born anew he will rule over his wife in

the name of sin, for his own sinful ends. What shall she do? Strive to dominate him, make him her slave by means of physical charms in the service of sin? Shall she seek a divorce upon grounds of cruelty, as the daughters of Hollywood and Satan do? Shall she refuse to subject herself to this tyrant of sin, called her husband (for surely a carnal man is spiritually never more than a tyrant over his wife)? Oh, no Christian women, the solution lies not in this direction. All these solutions simply make conditions worse, and belong to those that love the way of destruction. Be subject to your husbands, knowing that such is the Lord's will. Remember vengeance is mine, saith the Lord, I will repay. Sarah's daughters will confess their sins, and seek their consolation with their God, and be subject to their husbands for God's sake.

Then there is a third reason why Sarah's daughters owe subjection to their husbands. That is grace. For marriage is an earthly reflection of God's perfect covenant. When mankind transgressed the covenant of God, then its creaturely reflection also was destroyed. The root of all marital troubles lies in sin alone, sin has destroyed holy marriage. But God remembered his covenant, he restores and perfects it in Christ the Lord. His adulterous bride, the church, he marries unto himself with a bond of eternal love. For her he laid down his life, her he blesses, her he rules by his Spirit and grace. Indeed, Christ as the bridegroom is no tyrant. His rule is not oppressive, it does not destroy, but it blesses and saves. Of this heavenly reality marriage among the saints may be an earthly picture. By our sins it is yet often defaced, nevertheless it is principly realized. A christian husband loves and seeks his wife, he is willing to labor in the sweat of his brow to keep her, he watches over her. He does not wish to quell her spirit, he does not wish to destroy her, but his earnest desire is to rule over her as Christ rules over the church. The daughters of Sarah on the other hand gladly have it so. As Christ is the heavenly Lord, so too their husbands are their lords in marriage. Such a husband is no "boss", no tyrant, no dictator, but her protector and guard in love. And so the daughters of Sarah taste something of the glory of God's covenant. I know, imperfectly for their husbands are yet so often masters of sin, instead of lords in love. Therefore they must also finally be delivered from these earthly husbands. Nevertheless in as far as grace prevails Christian women are blessed in their subjection to their Christian husbands.

But surely in this light it is of great importance that the Christian young women wait for a believing young man, with whom alone it will be possible to attain to the bliss of God's covenant in marital life. On the other hand the young man will seek a believing wife. Marry they may, but: *in the Lord.* Only common love of God, in other words spiritual unity in Christ, is a safe and blessed foundation for wedlock. And Sarah's daughters will look for such husbands. If they have sinned in this respect they will repent before God, and seek to gain their husbands by their holy walk.

All this certainly tends to explain the true adornment of Sarah's daughters. This adornment does not consist in the plaiting of the hair, in the wearing of gold, in the putting on of apparel. They will put on apparel, you may be sure of that, these daughters of Sion. They may wear gold, and plait their hair. But their adornment will not consist in these things. A lovely complexion, gorgeous apparel, well-groomed locks, these will not be their spiritual striving. They will seek the adornment of grace, the beauty of the soul, the robes of righteousness in Christ. I do not mean that the daughters of Sarah will be careless about their external appearance. I cannot conceive of a daughter of Sarah as a slouch. What I do mean is that they will be sure to be spiritually busy in the beauty shop of God's grace.

Daughters of Sarah, for such the women of God's church are called to be, be daughters of Sarah. Imitate not the Adahs and Zillahs of the world, neither the Jezebels of Hollywood and Paris but take for your example Sarah of old. For her beauty was true beauty and never perisheth but abideth unto all eternity. It is the beauty of Christ. The beauty of the world fades away, because it is no beauty. A fair skin, a beautiful cloak, plaited hair cannot hide the ugliness of sin, but neither can the most irregular features and plain apparel hide the beauty of grace. All the jewelry of the world, all the purple robes of the rich, cannot hide a Jezebel.

Daughter of Sarah! P. De Boer.

MIJN HART, WEES STIL

Mijn hart, wees stil, als banden moeten breken,
Verzet u niet, 't is Heeren wil,
Wat Hij u vraagt, leg 't aan Zijn voeten neder,
Houds niets terug — mijn hart, wees stil

Kunt ge nog niet met blijdschap 't kruis aanvaarden,
Misschien wordt dit nog niet van u gevraagd;
Maar wel, dat gij in rustig, kalm vertrouwen,
Geduldig, stil, uw lijden draagt.

Voel, hoe Gods adem zachtkens streelt uw slapen,
Leg stil u neer bij 's Heeren wil,
Hoe meer Hij vraagt, hoe meer Hij u wil geven,
Hij is getrouw — mijn hart, wees stil.

"There Is a Time . . . ."

The divinely inspired writer in Ecclesiastes calls our attention to the indisputable fact that there is a season and a time for all things. The writer emphazises his statement by citing numerous contrasting events in the life of mankind. For the most common and everyday occurrences there is a time and a season. He continues, in the third chapter, by stating that there is a time to be born and a time to die; to weep and to laugh; to get and to lose, etc. This reveals the divine regulation and supervision of all things which occur. We, as Christian men and women, accept these statements as the truth of God's Word, yet we often forget that the Lord has set a time and a season for each circumstance, for each happening, for every occurrence, great or small, in our individual lives.

This truth of "time and season" was brought to the foreground by a speaker at a farewel gathering to our pastor and his family. They were preparing to leave the Los Angeles congregation to return to their former congregation in Rock Valley, Iowa. It was a surprise party. Before the festivities were ended it became apparent that the surprise was complete in every way. They had not expected this event. The evening was spent in wholesome enjoyment by children and adults. Nevertheless the joy was mingled with sorrow and regret. Barely eighteen months had passed since the congregation gathered to welcome their pastor and family and to rejoice with them in his improved physical condition enabling him to carry out his expressed earnest desire to "come over and help us."

The congregation felt that their prayers had been answered and was at a loss what they should render to the Lord for all his benefits. Our joy was spontaneous; the heart of the congregation went out to their pastor and to the Lord who had one marvellous things in our midst.

Since that time much has happened. We have rejoiced; we have also sorrowed. We have hoped; we have also had disappointment. We have pictured the future brightly, and have seen clouds arise to darken the future. At times the sky seemed overcast with clouds; sometimes the clouds seemed to settle upon the face of the earth; making our progress slow and difficult. Often we despaired of retaining that which had been accomplished. Los Angeles' congregation of the Protestant Reformed church has experienced dark days and is even at this writing face to face with many difficulties.

The summer months have been tumultuous for our congregation.

The foe, within and without the gates, has harassed the peace and good name of our congregation. The congregation could underscore many of the contrasting occasion listed in the third chapter of Ecclesiastes as having particular bearing upon their circumstances.

However sad these things are we may believe that there is not only a "time of war" but also "a time of peace." We sigh at that which has occurred and look longingly for the break of a new day wherein our congregation shall again stand shoulder to shoulder, and filled with the love to God and to His word, fight the good fight of faith. Dedicated to the Defenders of The Faith we pray for the Lord's blessing upon us in the future. May we forget that which is behind and—Press On! Amidst these circumstances our pastor received the call from the Rock Valley congregation. To him the call came again—"Come over and help us" in Rock Valley. Considering our circumstances it appears paradoxical that any congregation should need their pastor more than Los Angeles needed him.

After internal difficulties there is always so much to be done to restore mutual confidence and prepare the way for harmonious effort for the cause we have in common. At such a time it requires the steady hand of the captain to lead the ship away from the turmoil of the breakers to safe waters. It requires leadership emphasized by personal example to point others the way which should be travelled. It requires the exercise of personal faith and conviction to bring before the congregation the imperative necessity of walking even as we believe—to walk in the light as children of Light.

In view of the congregation's dire need there was general disappointment at the announcement "that after it necessary to accept this call." It brought to mind the sacrifice of our sister congregations which enabled Los Angeles to bring their pastor to his new field of labor. It recalled to us the unusual circumstances necessitating an extended leave of absence to permit his recuperation. It also reminds us how faithfully the congregation stood with the Consistory in the mutual task of continuing the work which had been begun. And now the congregation is without a shepherd.

What shall we say? What must we do? Should we give up in despair?

Considering the visible things the future indeed looks dark but by faith our eye leaves that which is earthly and we vision the responsibility the Lord has given us in this large city. We still believe the Lord has placed us here to manifest ourselves as His children. He has given us a task which is yet uncompleted. Shall we then give up in despair? No—we may not pursue this course.

Although the flesh may be inclined to follow the way of least resistance, our hearts look earnestly at the obstacles and say: "If God be for us, who can be against us?"

If for a season we must hear the beautiful doctrine of the Sovereign and Particular grace of God brought

to us in reading services—it is well, for we have been taught and have experienced that also through these the Lord's blessing may be realized upon our labors.

But it is imperative that such material be made available for our congregation. Thus we may face the future with confidence; committing our congregation unto the Great Shepherd who leads His people in love.

After enjoying the temporary services of Mr. De Wolf and the pastors of Los Angeles and Redlands, Bellflower has been gladdened by the acceptance of the call extended to Cand. Petter. This brother was ordained by Revs. Vos and Cammenga the 26th of September. We congratulate the Bellflower congregation and their newly ordained minister and express our sincere hope that together they may labor and flourish in their labors unto the glory of our God.

Although small in their beginning the Bellflower congregation has already experienced a notable growth in their numbers. As they commence their labors as shepherd and flock we trust that they may also experience growth in the spiritual things. Such growth is fundamental.

Redlands has experienced that there was a time to build—and they builded.

Through the generosity of members and friends they have prepared a new parsonage for their pastor. It reveals appreciation for services rendered and a desire to give their pastor the best they can possible give. The new parsonage is built on a lot adjoining the church and represents a very respectable appearance both within and without. We rejoice with the friends in Redlands at this new improvement and hope that they may long enjoy the services of their energetic and devout pastor.

In closing we ask you, fellow members, to remember the needs of the Los Angeles congregation before the throne of grace. Labor with us in prayer for this small congregation in a large, wicked city.

James Zoetewey.

Los Angeles, Calif.
October 3, 1935.

If we sin, we are Thine, knowing Thy power: but we will not sin, knowing that we are counted Thine. For to know Thee is perfect righteousness: yea, to know Thy power is the root of immortality.—Wisdom of Solomon xv. 2, 3.

Oh, empty us of self, the world, and sin,
And then in all Thy fulness enter in;
Take full possession, Lord, and let each thought
Into obedience unto Thee be brought;
Thine is the power, and Thine the will, that we
Be wholly sanctified, O Lord, to Thee.

C. E. J.

IN MEMORIAM

Zondag den 1st Sept. behaagde het den Heere van ons weg te nemen onze geliefde Echtgenoote, Vader en Grootvader en Uncle,

PETER WILDEROM,

in den ouderdom van 76 jaren, 6 maanden.

Wij zijn zeer bedroefd doch wij weten dat hij is ontslapen in Jezus.

Zalig zijn de dooden die in den Heere sterven.

Mr. and Mrs. Peter Decker en 4 kleinkinderen
Minnie Provoost
Mr. F. Provoost
Mr. and Mrs. Knoper
Mr. and Mrs. Vander Weele.

CARE, Divine

What then? Why, then another pilgrim song;
And then a hush to rest, divinely granted;
And then a thirsty stage (ah me, so long!)
And then a brook, just where it most is wanted.

What then? The pitching of the evening tent;
And then, perchance, a pillow rough and thorny;
And then some sweet and tender message, sent
To cheer the faint one for to-morrow's journey.

What then? The wailing of the midnight wind,
A feverish sleep, a heart oppressed and aching;
And then a little water-cruse to find
Close by my pillow, ready for my waking.

What then? I am not careful to inquire;
I know there will be tears, and fears, and sorrow;
And then, a loving Saviour drawing nigher,
And saying, "I will answer for the morrow."

What then? For all my sins his pardoning grace;
For all my wants and woes, his loving-kindness;
For darkest shades, the shining of God's face,
And Christ's own hand to lead me in my blindness.

What then? A shadowy valley, lone and dim;
And then, a deep and darkly rolling river;
And then a flood of light, a seraph's hymn,
And God's own smile forever and forever!

As thy days, so shall thy strength be. — Deut. xxxiii. 25.

Sufficient unto the day is the evil thereof.—Matt. vi. 34.

Oh, ask not thou, How shall I bear
The burden of to-morrow?
Sufficient for to-day, its care,
Its evil and its sorrow;
God imparteth by the way
Strength sufficient for the day.

J. E. Saxby.